

TRNAVA - BENEFICE PKPR

2019

Přepis
besedy
konané
30.11.

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Trnava 30.11.2019

BENEFICE neziskové organizace Příležitost k podání ruky

Ivanka Adamcová a Jiří Stránský

Iva Lamková: Krásné odpoledne vám přeji všem a jsem velmi ráda, že jste přijali naše pozvání a přišli jste na šestou benefiční akci neziskové organizace Příležitost k podání ruky. Chtěla bych vás uvítat v hezkou první adventní sobotu. Mám velkou radost, že jste přišli, že jste se nespletli, nespletli jste si Trnavu, jinou Trnavu, a že jste přijely sem do téhle správné Trnavy.

Chtěla bych moc poděkovat za to, že naše pozvání přijala Ivanka Adamcová. Tímto ji zde moc zdravím, je mi velikou ctí. /Potlesk/

A obrovskou radost jsem měla z toho, když na naše pozvání kývl Jurášek – Jirka Stránský. Je to jeho premiéra a já věřím, že bude úplně super.

A určitě chci přivítat i Patrika Kee. /Potlesk/

Jiří Stránský: Takže milí přátelé, děvčata a chlapi, děkujeme za přivítání. I my vás vítáme, myslím, že netřeba představovat. Doplním Ivu, že i Patrikovy CD jsou zde k prodeji. Patrika určitě znáte a také ho tady uslyšíte.

Chci také poděkovat PKPR za jejich činnost. Dneska je benefice, a to je takové krásné slovo z latiny, znamená dobro činiti. My už tedy víme a snažíme se to i praktikovat, že ať činíme, co činíme, vždy dobře činíme. Takže dnes činíme adresně na podporu této bohubilé společnosti.

Ivanka Adamcová: Já to trošičku počestím: z italštiny je to jako - ať to dobře fičí.

Jiří: Tak. Anebo.

Takže na těch pozvánkách bylo, že se budeme bavit o bibli. Iva Lamková to upřesnila, abychom se věnovali ve dvou částech bibli, nebo uvidíme, jak to bude, já nevím, co tu budu tak dlouho vykládat, ale budu se snažit. A v té třetí části bychom zodpověděli vaše dotazy, kterých už tady pár máme, protože Ivanka si nedonesla, tak pokud budete chtít, tak si je sem dejte. A po půl hodině když tak třeba na mě vykřikněte: ‚Patrik,‘ protože by měl zpívat, bude vždy začínat. Já poprosím přijďte z přestávky včas, protože to už je program, když on zpívá.

Takže bible. Je to celkem útlá knížka, má jenom tisíc dvě stě stran drobného tisku. Takže my to tady dneska všechno přečteme, Ivanka to ještě musí okomentovat, takže musíme mluvit nějak rychle. /Smích/

Ta bible je strašně zajímavá. My se dneska budeme spíše zabývat evangelií. Těmi, které uznává většina církví, to je Marek Matouš, Lukáš a Jan, protože i tam je všechno, i když víme, že jsou ještě i jiná evangelia. Ale ta evangelia jsou strašně zajímavá v tom, že ani nevíme přesně, jestli ten výrok tak přesně Ježíš řekl, jestli se to tam událo, jestli se opravdu narodil v Betlémě. I když jsme v Izraeli, tak nevíme, jestli to místo je tam, kde

byl ukřižován a tak dále, ale bible vznikala v prvním století, v druhém století... Nebo část evangelií původně byla v aramejštině, potom v koiné, ve starořečtině, to je jiný jazyk. Tam by se dalo zpochybnit ledacos. Ale asi se shodneme a Ivanka to možná potvrdí, že tam je všechno potřebné. A to, co se zase teď po dvou tisících letech (alespoň u mě) osvětluje, protože, když teď čtu bibli, tak ji čtu úplně jinak nebo prostě hlouběji. Proto se jí budeme zabývat i přes tyto pochybnosti. Akorát jeden průšvih, protože jsem chtěl položit Ivance otázku, jestli četla bibli - a my víme, že nečetla. Tak já nevím, možná změním program... Tak si řekni, jak to chceš. /Ivanka se směje/

Ivanka: Ne ne ne. Já jsem skutečně nikdy bibli nečetla. Zním takové chronicky známé věci, tak jako vy, tak jak přicházejí do vašeho života, protože Bůh je samozřejmě kolem nás všude a vždycky tady byl.

A já jsem se třetího prosince 1997 v noci vracela z Prahy po koncertě Phila Collinse. A ten den jsem si pracovně zajela do Safeny vyměnit kov a koupila jsem si svoji první bibli, kterou jsem stejně nakonec nikdy nečetla. Jenom ji mám tak hezky položenou v obýváku...

Jiří: Na efekt pro návštěvy, zbožná žena...

Ivanka: Tak já se přiznám, že jsem ji v tu dobu, když jsem si ji kupovala, chtěla přečíst, ale ono mě to k tomu přesto nějak nepustilo, od té doby, co jsem ji měla v sobě.

Tak tu noc, co jsem se vracela, jsem zažila docela dramatickou okolnost, kdy jsem měla naloženou svoji kamarádku, v té době velice blízkou, spolu jsme studovaly a pracovaly jsme spolu, vedle sebe. Ona v té době byla už asi tři roky vdovou a vychovávala dvě děvčata ve věku čtrnáct a patnáct let. A my jsme se spolu vracely po tom koncertě v noci domů, a ta bible ležela na zadním sedadle mého tehdejšího automobilu Škoda 120. A když jsme přijely do severních Čech, tak jestli znáte někdo okolí Teplic, tak tam je takové místo, kterému se říká Baška pole, je to takový vysoký táhlý kopec, pak se zase sjíždí dolů do údolí směrem k Teplicím po mnoha serpentínách. A když jsme jely nahoru, tak celou cestu hrozně pršelo, lilo, byl nečas. A když jsme vyjely na kopec, na vrchol, tak najednou na druhé straně bylo nasněženo. A teď to auto, muži to zřejmě vědí, když má těžký zadek a jede z kopce, tak vlastně není říditelné. Je to dobře do kopce, když by byla nějaká kluzná plocha, tak by to bylo perfektní, ale my jsme se tlačily vlastně obráceně. A najednou se stalo, že auto si dělalo, co chtělo. Ať jsem točila volantem doprava nebo doleva, tak vůbec nereagovalo a proti nám jelo několik tiráků. A vždy těsně před tím autem TIR jsem viděla, jak řidič třesí oči za volantem, protože už vidí, že do něj skutečně asi narazím, jel rychlostí tak třicet kilometrů za hodinu - a já jsem stála na brzdě, snažila jsem se točit, nešlo to, a vždy těsně před tím obrovským autem to najednou zabralo samo a odjelo to. Přesto já jsem byla naprosto klidná, i když se to opakovalo čtyřikrát nebo pětikrát. Ta moje kamarádka s hrůzou, mlčela tedy, protože měla doma dvě děti, nikdo by se o ně nepostaral. A já jsem naprosto v klidu, ty ruce jely obrovskou rychlostí, jak točily sem tam volantem...

A já jsem jí v naprostém klidu říkala: „Neboj se, nic se nám nestane.“

V tu dobu jsem totiž za sebou měla tu bibli a ta bible byla mnou. A to byl tak neuvěřitelný prožitek. Víte, vy nemusíte číst bibli... Ano, vypadám jako bible... Já jsem

věděla, že je ve mně něco, co mě obrovsky chrání. Ano, byl to Duch, který tam už tenkrát byl, ale já jsem o něm do té doby nevěděla.

Samozřejmě každá planeta, prochází stavem a vývojem 3D, kdy si bytosti na ní rozpomínají kým jsou. A než se sjednotí, tak ona má svůj děj. Každá ta planeta má svoji bibli s jiným dějem, jiné jméno přinašeče, jiná jména apoštolů i informací, které se máte dozvědět, ale konec třetí dimenze, to znamená čas, kdy přichází změna vědomí, ten je vždy nastaven ve stejném Duchu, ve sjednoceném Duchu. A jestliže už jednou tím projdete, tak už si to vždy budete nosit sebou. Nestává se, že se vracíme často zpátky v čase a prostoru, ale stává se, že jedno jediné vědomí samo sobě pomáhá a posílá nám informace. Nekoukejte tedy, prosím, na hmotné složky jednotlivých lidských těl, které tyto informace přinášejí, berte jenom ty očistěné informace. Tolik k bibli. Takže vidíš, že já jsem ji vlastně číst nemusela, protože já ji žiji. Neznám negativní emoce. Umím zahrát rozčilení, umím zahrát zlobu, když potřebuji s někým zatřást. Umím zahrát něco, co probudí vědomí v druhém člověku, aby se zamyslel nad chováním svého těla, které ho převládá. A to je to, čemu se říká Boží slovo.

Jiří: Já jsem to tušil! Ale nevyplývá z toho, že když si koupím bibli, tak se vybourám, když ji povezu autem...

Ivanka: Já jsem se nevybourala, já jsem se nevybourala...

Jiří: Ale my třeba ano...

Takže samozřejmě tou dominantní, hlavní osobou těch evangelií je Ježíš Kristus. On sám, Matouš o tom píše, že když Ježíš přišel do končin Cézarei Filipi, ptal se svých učedníků za koho lidé pokládají Syna člověka. Za koho pokládáš, Ivanko, Ježíše?

Ivanka: Za obyčejného člověka. Což by se samozřejmě nelíbilo lidem, kteří budou v církvi a budou fanatičtí. Víte, vy si své hladiny kristovství nosíte každý ve svém těle, což vy nevíte. On byl člověkem, který dosáhl tohoto času. A pozor, velmi důležitým prvkem před ním byl Jan Křtitel, protože byl ten, kdo mu otevřel hladinu rozpomínání, jako jsem to zažila i já v tomto životě. A je to velice důležité, aby to do určitého času člověk jenom naciťoval a vnímal a nevěděl úplně sto procent informací, protože to není důležité. Je vždy důležitý čas, který je stanoven, kdy v ději planety přichází informace, která přichází v dobrý čas. Sám Ježíš byl obyčejným životem jakoby doveden a pozor, přísnými rodiči. Vy si vybíráte ve svém duchovním čase a úrovni, tak si vyberete opravdu přísný řád, který vás dovede k usměrnění potřeb vašeho těla. A to je strašně důležité.

Takže pro mě Ježíš je obyčejný člověk, který dosáhl toho, na co vy také, každý z vás, čekáte. Vy byste neměli čekat tak, jako že už to chci mít. Takhle se nečeká. Vy máte žít svůj život, protože jak už teď Iva mluvila o józe, ono to s tím souvisí, váš osud je jóga a máte tam nastavené principy, které potřebujete splnit. Základní principy jsou jama a niama, což jsou morální principy, které vám vlastně přinesl i Ježíš. Dokonce už i Mojžíš nastavil Desatero. Vezměte si, že dodnes ty principy málokdo na planetě využívá a splňuje je. A přitom jsou velmi, velmi jednoduchá. Stačí vlastně jeden jediný. Máte se chovat ke světu jako byste se chovali sami k sobě. A tohle je velice důležité, to je totiž vaše skutečná realita. Vy nejste tělem druhých lidí, ale nejste ani svým tělem, ale jste

Duchem svého těla a jste Duchem, který je uvnitř druhých lidských těl. A když si tohle uvědomíte a začnete se chovat skutečně s úctou ke každému člověku, ať by se jakkoliv choval, on se bude k vám chovat naprosto jinak, než bylo běžně zvykem v jeho životě, jak se choval k druhým lidem. A tohle je to, co přinesl člověk Ježíš. On také dokázal občas zabouřit. Vzpomeň si, jak bouřil a rozhazoval, rozbíjel stánky farizejů, protože věděl, že v každém chrámu musí být božství neboli klid a mír. To, co se odehrávalo v dějích, a tak jak se na to ta evangelia budou pamatovat, to je, prosím vás, přetočené a překroucené. Skutečné pravdy jsou uloženy trošku někde jinde. A já si myslím, že mě k nim dneska Jurášek trošku dovede.

Jiří: Budu se snažit, no...

Takže se blíží Vánoce. A ta bible, i když to nepopisují všichni evangelisté, mluví o narození Ježíše velice stručně. A víte, že ty Vánoce měly vždy své kouzlo i za těch komunistů, když je známý ten projev prezidenta Zápotockého, který vysvětloval, že ten Ježíšek rostl, rostl..., byl z něho muž, a potom zestárl, narostly mu fousy a stal se z něho děda Mráz, a že ten od teď bude nosit dárky, a pokud možno ze Sovětského svazu, kde toho moc neměli, takže jsme nedostávali moc dárků. /Smích/

Ale tam je krásný ten obraz toho, že on vlastně Josef s Marií, ona už byla ve vysokém stupni těhotenství, jdou do toho Betléma, protože tam bylo sčítání lidu, bylo to pod římskou vládou, takže Římané byli takoví dobří úředníci, oni tam došli a teď už nenašli ubytování, nebyly ty různé hotely, nebyly facebooky, maily, nemohli si to objednat dopředu... Takže oni se vlastně potom ubytovali ve stáji. Stáje byly většinou v jeskyních, kdo jste byl v Betlémě, je to takový malý kutlošek, a tam ještě takový malý výklenek. A je to vlastně krásný obraz, ono tam bylo celé to stvoření přítomno od těch bacilů, od těch kakánků a všeho tam, byly tam rostliny jako seno, potrava, byly tam vůl a osel, nebo kdo tam všechno byl, a bylo to v nitru té matky Země. Je to vlastně takový krásný obraz toho narození.

Ivanka: Ano. Vezměte si, že on se potřeboval narodit do obyčejnosti. Tam je totiž ukázaný příměr toho, jak se máte stavět ke hmotě. Vy si totiž nesmíte přivlastnit žádnou hmotu. Proto obraz chudoby a obyčejnosti a jednoduchosti a prostoty je vyjádřením stavu, v jakém se bude nacházet stav vaší duše před tím, než pochopíte, nebo než se vlastně změní vaše vědomí.

Já jsem někde nedávno vysvětlovala, že vy se vlastně potřebujete naučit se chovat ke hmotě. Tuším, že to bylo teď nedávno v Košicích, já teď přesně nevím. Když nebudete mít peníze, nemáte běsnit, že je nemáte. Zažijete mnohé zázraky, protože bez toho běsnění k vám bude přicházet všechno potřebné. Po čase, když nebudete vlastnit svoji hmotu a budete stejně vydávat, a je jedno jakým způsobem, a ty peníze mít budete, zase si je nebudete přivlastňovat a nebudete je zneužívat ke svým jenom osobním cílům, budete je využívat ve prospěch všech. Tohle jsou důležité podmínky, které musí člověk splnit proto, aby přestal podléhat hmotným pánům neboli satanům, neboli hladině, která bouří. A to máte všechno připravené ve svém osudu. Já vím, že to mnohdy nevidíte. Vidíte jen svůj děj a to, co by vás trápilo. Uvědomte si, že vy jste nikdy netrpěli. Ve skutečnosti jste obrovská blaženost, jste Království nebeské, nosíte si je v sobě, ale

teprve tehdy, až ho snesete na zem do hmoty, to znamená, tady ho začnete žít ve spokojenosti, bez bouří vašeho těla. Vzpomeňte si na Otčenáš: Jak na nebi, tak na zemi. To, co jste si vybrali, když jste byli na nebi, aby se dělo na zemi, a teprve to v klidu přijmete, tak jak to je, tehdy se stane s vámi proměna, která je samozřejmě nastavená. A všechna příkoří, která dnes za příkoří považujete, už nebudete vnímat jako příkoří.

My jsme včera měli na statku pobyt, vedle mě seděla paní, a když jsem vyprávěla příběhy, které ani nemohu vyprávět na široké veřejnosti, nejde to, protože tam je vedle mě mnoho i blízkých, kterých se ty příběhy týkají. Takže já z určitých principů vyprávím tyto příběhy jenom v blízkosti, aby jste pochopili do těch nejjemnějších detailů. A ta žena, byla shodou okolností ze Slovenska, říkala: „Já jsem si myslela, že ty jsi byla vždy šťastná a měla jsi krásný život.“

A já jsem jí řekla: „Ale já jsem byla šťastná. A měla jsem krásný život. Ale kdybys můj život měla ty, tak budeš nešťastná.“

Nejde o to, jaký děj máte v osudu, ale jak jej přijímáte. A o to tady jde.

Jiří: Po narození se Ježíši přišli poklonit pastýři a vlastně vymysleli to jméno Ježíš Kristus, protože jak tam ten jeden pastýř vstupoval do té jeskyně, tak se praštil do hlavy a říká: „Au, Ježíši Kriste, to je bolest...“ /Smích, potlesk/ A Marie se podívá na Josefa a říká Josefovi: „Vidíš to, ten jméno Ježíš Kristus a ty pořád Hugo, Hugo...“ /Smích/

To bylo také krásné, že první se přišli poklonit pastýři, prostí lidé. A možná to, co jsi říkala vyplývá z toho, že on říkal, že plní vůli Otce a nikdy se neprohlásil za Boha, ale právě za Syna člověka. Byl to možná první úplný člověk a my jsme ještě taková ta zvířátka...

Tam je ještě jedna událost. Potom směřovali do Betléma mudrci, jak se říká Tři králové, byli to mudrci někde z Východu a ptali se Heroda, který tam tehdy vládl, jestli o tom ví, jestli neví kde to je, že by o tom měl vědět jako šéf. A on jakoby zbystřil, že se má narodit židovský král a ptal se kde, a oni říkali, my tam jdeme, my nevíme... A nakonec tam došli, poklonili se mu, dali mu dary, zlato, kadidlo, což se potom ukázalo dobré, že mu mohly financovat cestu do Egypta. Ale to souvisí s Herodem, oni potom nebonzli svatou rodinu, vrátili se jinou cestou. Herodes se dost nasral a hlavně měl strach, protože se nějaký král někde narodí, a tak po určité době nechal vyvraždit v širokém okolí Betléma chlapce do dvou let, což byl vlastně takový drastický nástup Ježíše do světa.

Ivanka: Ano, samozřejmě, tam je také hodně příměrů.

Což vlastně už vnímáte dneska, pokud mě posloucháte, protože satan běsní. Satan bude vždy běsnit a bude mu strašně špatně, když budete slyšet zvnějšku informace, které by osvobodily toho jednotlivého Ducha, který tam sídlí.

A začíná to tím, on Kristus sám vykládá: Mnozí si myslí, že jsem přinesl lásku, ale já jsem přinesl boj, bratrovražedný a otcovražedný boj. Ano, protože každé jednotlivé tělo, které je odděleno od druhého lidského těla, má svoji vývojovou pravdu, za kterou bojuje do určité doby, než pochopí, že boj vlastně neexistuje mezi Duchem. A to je to, co lidé potřebovali pochopit.

Ano, Herodes se bál o svoji moc. Ano, hmotné vědomí se v oddělenosti vždy bojí. Bojíte se o svoji práci, o kariéru, o to, aby někdo z vás, kterého jakoby milujete víc, aby se mu něco nepříhodilo, cpete těm svým nejbližším... Pozor, všichni jste vy! Každý z vás, když se bude koukat do vnějšího světa, tak kouká sám na sebe a nevnímáte to. Dokud vám tělo bude nalhávat odpory, tak se nerozezná, co se odehrává.

Takže děj, který vypráví o Ježíši, tam je vidět všechny možné existenční odpory, které jsou v našem životě, které můžete zažít. A je to proto, aby jste se poučili.

Víte je tam i mnoho nepravd. Těžko mi možná budete věřit, ale věřte mi, že Bůh si sám svoji cestu upravuje. A informace, které se týkaly doby zrození, místa zrození, to všechno je upravené. A i podle jednotlivých evangelií, trošičku se liší, protože každý z těch jednotlivých lidských těl, ať je to Matouš, Marek, to už je jedno kdo, tak to každý viděl jinak a vnímal to jiným způsobem. A tady už vidíte, že každý z nich to také jinak to prezentoval. Ta pravda je vždycky trošičku někde jinde. A i pro vás, pro každého člověka. Kdyby dneska někdo z vás byl novinářem a uvidí stejnou situaci, stejný děj, každý z vás o tom napíše naprosto jiný článek. Pro někoho to bude hororová situace, pro někoho krásno - i v tak obrovském rozsahu se to může pohybovat. A stejně tak se dívejte i na evangelia a na průběh bible, to je to samé.

Ale chci mluvit o něčem jiném. Třeba příměry, které se týkají třeba chůze po vodě. Vy svoji hladinu vodní, která bude naprosto rovná a po které budete chodit jako Duch, máte ve své úrovni třetího oka, kdy se vám poprvé otevře třetí oko. A je to stav, kdy přestanete mít výrony odporů, neboli vlny na moři. Tehdy budete chodit po hmotném světě a ten vás unese, naopak, bude vám sloužit. To samé bylo za Mojžíše, pamatujete se, když převáděl lidi z nebezpečnosti, když se rozevřelo moře. To je naprosto to samé. Jakmile se vám zastaví odpory nitra, a vy budete přijímat s klidem všechny děje, které vás každý den budou provázet a pronásledovat a budete to dělat nějaký čas, pochopíte, že hmota se před vámi rozevívá a přináší vám naprosto všechno, ale druhým to nedá, ti ještě bouří.

Vždy bude Duch vládnout hmotě. A tohle jsou příměry, které tam jsou schované, jsou jinak prezentované, protože byly předávané z úst do úst, a byly připodobněné do dnešní doby v bibli tak, abyste očekávali obrovské zázraky. Ano, oni se dějí, ale jinak, než byste je chtěli vidět.

Hudební vstup Patrika Kee. Ivanka zpívá s Patrikem: Hajdom, hajdom tydlydom... /Potlesk/

Jiří: Krásné, z té písničky jde úplně žár a září optimismus. A ten optimismus je potřeba.

To jak se ty dvě židovky baví a ta jedna říká: ‚Sára, můj manžel je na služební cestě v Paříži a vůbec nedal o sobě vědět, aby on se tak nedal pokřtít!‘

A ta druhá říká: ‚Prosím tě, ty hned myslíš na nejhorší. Třeba se utopil v Sieně!‘

Žitý optimismus! /Smích, potlesk/

Ono už to tady zaznělo, můžeme to ještě prohloubit. Ty jsi vzpomněla Jana Křtitele, on byl pokřtěný a říkal, že toho není hoden, a tak dále... Prostě učinil to a Ježíš to v pokoře přijal.

Tady je to formulováno Duchem, já to přečtu přesně, tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla, on mu nabízí: ‚Jsi-li Syn boží, ať z těchto kamenů jsou chleby, jsi-li Syn boží, vrhni se dolů; vždyť je psáno: Svým andělům dán příkaz a na ruce tě vezmou.‘ A do třetice, aby to bylo pěkné číslo: ‚Pak ho ďábel vezme na velmi vysokou horu, ukáže mu všechna království světa i jejich slávu. Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.‘ A to ještě byl vlastně Ježíš oslaben, protože čtyřicet dní se postil. A řekl naprosto rezolutně: ‚Jdi mi z cesty satane; neboť je psáno: Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.‘

Ivanka: Ano, protože hmota, satan je fyzikálním zákonem, to už jsem vám vysvětlovala, a on vám slouží, aby jste měli svůj nosič jako žité božství. A pozor, ten Ježíš ve skutečnosti miluje tu hmotu, on se jenom samozřejmě nenechá ovládnout tímto principem a nepodléhá mu. Ale vy si tím procházíte také. Každý z vás ve svém osudu má určité období, kdy najednou ať děláte, co děláte jste sami. Přichází to v období, kdy přichází informace. Což je vlastně naprosto to samé, jako když přichází Jan Křtitel a přináší dobu, kdy začíná čas, kdy jste zkoušeni satanem, kdy vám přichází v osudu lákavé nabídky. Když nebudete mít dostatek zkušeností, to znamená nebudete mít dost dlouhou časoprostorovou křivku, necháte se nalákat.

Já jsem teď nedávno přemýšlela o tom, my jsme byli vtaženi do založení třeba neziskovky, já to upřesním, abyste viděli tu konkrétnost, a přesto, že přicházelo velké množství nabídek o dotacích, já jsem nikdy nedovolila a nikdy to nepovolím, zažádat si o dotaci, protože vím, jak se tam pracuje. A i když ty nabídky byly velmi, velmi lákavé... A vyplatilo se samozřejmě, protože teď, když jsme si zažádali o platbu audií, tak tam byly hlasy, a mnohé hlasy, které bouřily a měli pocit, že neziskovky žijí z dotací, a že já tedy čerpám peníze, které mi nepatří. Ne. Pamatujte si, že všechno je zřetelné a viditelné, protože neziskovka má veřejné stránky, kde se může každý podívat, jak hospodaříme a že jsme žádnou dotaci nepřijali. Jediný kdo přispíval, jste vlastně byli vy, když jste přijeli a chodili na besedy, platili jste, protože to všechno, co jsem jakoby vydělala z těch besed, z toho žije statek. A já z těch peněz nemám vůbec nic. Já z těch peněz, a je to doložitelné na stránkách na webu, já mám minimální plat. Mí zaměstnanci mají mnohem větší plat než mám já a několikanásobně. Jim to nemohu udělat, nemohu vykořisťovat druhého člověka, a je to proto, aby statek fungoval. To znamená, že teď, když si zaplatíte audio, které je v ceně opravdu méně než jedné kávy, tak se je to jedna z možností přispět k udržení existence statku. A proto jsem měla tak přísné rodiče, aby mě naučili velmi dobře hospodařit, hlavně moje maminka. Proto já nedovolím, aby statek propadnul do dluhů a abych já peníze, které jsem zdělila po mojí mamince, ze kterých si budu muset předělat domeček, utopila v něčem, co by stejně jednou za nějaký čas pominulo. Tak pokud by nebylo možné, aby se statek uživil sám tímto způsobem, já bych ho zavřela. Lidé si platí možnost přijít na statek a pohovořit si, to je jediné, ale nic si nenechávám pro sebe. A ten, kdo by se nechal nalákat nějakou takovou možností a využíval a zneužíval by...

Mluvím k vám léta, velmi dlouho, a vy kteří dobře posloucháte, vnímáte, že vyprávím o celistvosti, to znamená, že v první řadě já se tak musím chovat. A já se tak chovám. Já bych nikdy neublížila nikomu druhému, ani z něho netyla žádným způsobem nějaké výhody, protože vím, že by mě to dohnalo. A to je právě ta jednota, která tam je. A satan vám bude nabízet v tom vašem životě naprosto stejně, jako Ježíši na poušti, kde musíte pak prokázat mnohé věci.

Já si pamatuji, jak v době, kdy jsem založila svoji laborku, tak po čase jsem pomohla několika mým kolegyním, aby také založily soukromou laborku. A jednou satánek přišel ve formě mého Jiříka. Přijdu domů, dostala jsem tenkrát obrovskou kytici od mé kolegyně, od Renaty, asi dvacet, třicet růží, říkám: „Ježíši, ty ses zbláznila!“

A ona: „Ne ne ne, víš co, ty jsi jediná, kdo mě v tom podpořil, nikdo z rodiny, všichni se báli, že to nedám a že to zkrachuje, a ono to už tři měsíce pracuje úplně neuvěřitelně a já mohu splácet přístroje, a ty jsi byla jediná, takže tady máš odměnu.“ A já jsem si tu kytici postavila v laborce do vázy a byla jsem taková šťastná. Ano, moje další já něco dokázalo.

A najednou ten můj přítel přišel z práce a říká: „Co se ti podařilo, Ivanko?“ Ten satánek je tak trošku šarlatán.

A já říkám: „Podívej...“ On: „To jsi dostala?“ Já říkám: „Ano.“ On: „Od koho?“

Já: „No, tady od Renaty, jak jsem jí pomáhala s tou laborkou.“

A teď on se na mě tak útrpně podíval a říká: „Já se ti divím. Vždyť si pěstuješ konkurenci!“ A já teď vidím ty oči, jak se otočily a on odešel. A teď mě tam nechal. Já jsem sklopila hlavu a začnu modelovat dál. A najednou to v té mé hlavě začalo: „Má pravdu. Konkurence. Počkej, teď budou dávat otisky jí.“

Jenže já naštěstí vím, kdo to je. Já jsem vstala, jeden krok jsem ukročila ke stěně, já jsem tam měla, a pořád ještě mám, stále je to můj dům, není prodaný, mám tam takové bílé kachličky až ke stropu, a tak jsem bouchla hlavou do té kachličky, to se divím, že jsem to hlavou nerozbila. Třikrát jsem musela bouchnout to své tělo a být silná, abych ho bouchla, aby on zmlknul.

A tohle je vlastně zkoušení na té poušti. Vy musíte odolat našeptávání. A on přichází i z vás zevnitř a i z vnějšího světa. Nenechte se přemluvit. Buďte nestranní a buďte spravedliví k druhým i k sobě.

Jiří: O dětství Ježíše toho moc nevíme, jenom je tam zachycena jedna epizoda, kdy dvanáctiletý Ježíš, ještě malý kluk, jde za rodiči z Nazaretu do Jeruzaléma, byly nějaké židovské svátky. A jde větší skupina lidí, oni potom odejdou, Ježíš s nimi nebyl, ale říkají si, že jde asi s rodinou, že jde za nimi. Už byli den cesty a zjistili, že nikde není. Tak se vrátili do Jeruzaléma a našli ho v chrámu, jak si tam vykládá s kněžími. Rodiče říkají: ‚Synu, co jsi nám to udělal, já a můj otec jsme tě s úzkostí hledali.‘

Možná, že to znělo dost tvrdě, když dvanáctiletý špunt řekne: ‚Jak to, že jste mě hledali, což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce. Pak se s nimi vrátil do

Nazaretu a zase je poslouchal, jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci.‘ Oni tomu asi nerozuměli...

Ivanka: Ano. Oni tomu nerozuměli. A pozor, je to i vývojově nastaveno. Vezměte si, že od hranice, kdy dnešní svět přechází na změnu vědomí ve velikém množství, to znamená „druhý příchod Krista,“ tak je to pojmenované, vy musíte, když je ta vzdálenost veliká, což dva tisíce let ještě bylo, tak se ty události a ty výroky, které tam jsou, musí hodně tvrdě ozývat, abyste si jich všimli. Je to vlastně takové poukázání na takové červené světélko, na něco, co vlastně tady není možné zjistit. A tenkrát těch lidí bylo velmi málo, v té historii se to opravdu dá počítat na prstech jedné ruky. I když tenkrát populace byla mnohem menší než je dnešní populace světa, naší planety, takže to je samozřejmě jiné. Ale třeba Mojžíš byl také osvícenec. Nicméně třeba apoštolové, ti ještě nevěděli, která bije, to si pište. Mnozí v tom měli guláš s bramboračkou. Takže někteří ano, někteří ne. A teprve si osahávali to, co jim Ježíš vysvětloval a vyprávěl. A bylo to pro ně velmi náročné. Jediný, kdo mu rozuměl, byla jeho polovice, Máří Magdaléna. A právě na ni zase muži, apoštolové obrovsky žárlili. A opravdu tam byly i pletichy a pomluvy, a takové ty běžné nehezké lidské věci, které si museli mezi sebou prožít. A bylo to potřebné. Ale Máří to nevadilo, protože ona měla veliký soucit právě tím, že byla vlastně znalá všech těchto věcí. Věděla, že si tam odžívají své zkušenosti s ní a všechno se samozřejmě napravovalo samo. Když chcete hýbat s druhým člověkem, tak vy potřebujete zjistit, že když on vám tu zbraň vyrazí z ruky a nevadí mu to, že nic neuděláte. A tohle bylo pro ně pro všechny hrozně důležité. Také každý z nich zemřel velice útrpnou smrtí. Ano, někteří velmi, velmi dramatickou. Někteří byli i zaživa stáhnutí z kůže, což bylo velmi náročné, tam platba té bolesti byla právě nastavena ještě těmito věcmi. Vezměte si, vy když budete misionářem a budete přemlouvát druhé lidi na nějakou víru, tak je ještě tlačíte. Dneska, z dnešního pohledu už vidíte, že i jejich osudy musely být dramatické, aby se vydali na cestu obhajování Krista. Neboli přinášení informací o hladině přechodu vašeho vědomí.

Jiří: Tys mluvila třeba o tom, jak chodil po vodě, on vůbec obraz toho rybáře, protože Ježíš říkal těm apoštolům, které pozval, nebo těm učedníkům, že budou rybáři lidí. Tam to bylo myšleno tak, ta voda, to byla nějaká tajemná hlubina, nebezpečná...

Ivanka: Ano, tam je to příměr.

Jestli jste někdo viděli film Chatrč, i tam je to krásně nastavené. Je to velice moudré, to totiž napsal člověk, který je pastorem v Americe a zažil si hodně dramatické věci. A myslím si, že si také přišel na takovéto věci, je to tam řečeno ve formě prózy, příběhu o ztrátě dítěte v náročném ději.

Já se teď vrátím k historce, která je k tomu, že lidé, kteří mi dnes nemohou rozumět, mě budou považovat za velmi krutou. Nedávno o mně někdo řekl, že schvaluji vraždu dítěte. Uvědomte si, že já jsem vám vyprávěla na základních přednáškách proces, kdy mě oslovil Otec a samozřejmě mě zkoušel. To byl Otec, nebyl to satan, protože Otec ve mně neboli já ví, co dokážu a co ne, to už bylo v připravenosti.

Tenkrát mému staršímu dítěti byly dva roky, ještě jsem ani neměla Petrušku. A brzy ráno jsem odběhla z bytu okopat si zahrádku. Byl tam nesmírný klid a mír, a já to milovala.

A v tom klidu a míru jak okopávám zahrádku, všechno se tak třpytilo, se najednou ozval Otec a říká mi: „Co by si dítě dělalo, kdyby ti někdo zabil Lucinku?“ Úplně mi vypadla motyčka z ruky a říkám mu: „No, co bych mohla dělat, nic, když by se to stalo. Já bych se mohla radovat, že jsem s ní mohla ty dva roky být. A pak bych musela pokračovat dál. Být s těmi, kteří tu zůstali, se svým mužem, musela bych tady být ráda pro nějaké budoucí další dítě, pro mé rodiče, pro tchána s tchyní, pro všechny lidi okolo, protože bych je jinak trápila svým chováním.“

Pamatujte si, vy jste tady vždy celiství. Vy máte jednu polovinu Ducha, který je v neprojeveném světě a polovinu Ducha, kterým jste v projeveném světě, ale to je jenom když jste vědomí. A vy tu máte být pro ty, kteří tu jsou teď v projeveném světě. A být v klidu, když odcházejí do neprojeveného světa vaší bližní. To je celistvost. Tehdy jste celým Duchem neboli planetárním Bohem. To je stav, kdy jste vědomí v Duchu. To jest ten správný křest.

A on mi řekl: „Ano dítě moje, ale co by s udělala, jak by ses chovala k tomu vrahovi?“

A já jsem mu řekla: „Nijak. Pro mě by bylo mnohem horší, kdybych já někoho zabila. Budu s ním mít jenom soucit, protože on si to sebou ponese dál. On neví, že ublížil sám sobě, a že když se v noci o půlnoci probudí, bude vědět, že zabil. Ať už je jeho hladina viny nebo nevinu jakkoliv vysoká, ponese si ji sám a dohoní ho jeho vlastní čin. Já ani nepůjdu na soudní jednání a ani se nebudu pítit, jestli ho našli nebo ho nenašli. Musím žít dál, je to můj osud, který jsem si vybrala.“

A tehdy mi ten hlas řekl: „Výborně, dítě moje. Proto se to nestane.“

Ten člověk, který mě dneska v médiích odsoudil, ten neví, že on dál činí věci a že jemu se odsudkem budou dít dál. A že já jsem jenom nabídla náznakem vyřešení veškerého problému k ucelení, neboť nejste hmotou. A pokud tohle dokážete, zastaví se proces útoku hmotného světa na vás jako na Ducha, protože jste našli sami sebe uprostřed chaosu hmoty.

Takže vidíte, že budu krutá pro ty, kteří mně nedovedou dneska pochopit. Oni si musí ještě prožít peklo, které je dovede k pochopení toho, co říkám. A proto mám jenom soucit a nikdy nebudu s tím člověkem polemizovat ani mu nadávat, to bych nebyla učitelem a nebyla bych vědomá. On si na svůj čas musí počkat.

Jiří: Tam je to krásně vidět, v kázání na hoře, ta blahoslavenství. Tam jsou vyložené návody, jak žít. Já je nebudu číst všechny.

,Tu otevřel ústa: blaze chudým v Duchu, neboť jejich je Království nebeské.‘

Ivanka: Ano, to je výborné. Já jsem teď o tom vlastně mluvila. Vy když nemáte peníze, nemáte běsnit, protože jste chudí Duchem, vy přijmete tu chudobu. Ale pozor, i když zbohatnete, jste pořád chudí, protože nezneužíváte ty prostředky ke svým vlastní cílům vašeho těla a jména.

Jiří: Ano, to bylo někdy interpretováno, že vlastně blaze těm blbečkům, kteří jsou vlastně chudí v duchu.

,Blaze těm, kteří mají čisté srdce, neboť ti spatří Boha.‘

Ivanka: Ano, čisté srdce je stav bez útoku. Vezměte si, že vy se teprve učíte milovat, ale láska je stav bez negativní emoce. A negativní emoce máte na první, druhé, třetí, čtvrté a páté čakře. A tenhle váš kanál, kterým se vlastně potřebujete naplnit božstvím, je jako pohár, který se potřebuje naplnit, Svatý grál, když se naplní skutečně Bohem. On se nemůže naplnit, když vaše tělo útočí. Ale když přestane útočit, tak máte to čisté srdce. A tehdy se dějí věci, přesně tak, jak jsou tam popisovány.

Jiří: No, a tady už je vlastně cesta i k tomu Kristu:

,Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Syny božími.‘

Ivanka: Ano, to je stav, kdy vám skutečně vedle člověka, který neútočí nikdy nikdy na nic, bude velmi dobře. Ale hlavně to jsou pro vás učitelé, to jsou ti, za kterým půjdete, budete to cítit.

Paradoxní je, já už jsem se o tom teď zmínila, že člověk, který tam nedávno na mě útočil na veřejnosti, tak já jsem se tetelila štěstím, Zdenička se chtěla, protože on neví, že on mi dělá obrovskou reklamu. Oni by si mě nikdy nevšimli, kdyby na mě nenadával, protože jsou zvědaví, samozřejmě satánek je zvědavý, hodí tam: „Kdo ta Adamcová je, když ho tak nasrala?“ To je úplně úžasné. On se to chudák asi nikdy nedozví, že já se tetelím. Ale já se tedy tetelím!

Hudební vstup Patrika Kee. /Potlesk/

Jiří: My moc děkujeme Patrikovi.

Ježíš Kristus, to je vlastně počestlé samozřejmě, Jezus Christos v řečtině, a to je zase překlad toho aramejského Ješua mašiach. Ješua nebo jahve znamená spása, Bůh zachraňuje, mašiach je překládáno jako spasitel, ale doslova to znamená pomazaný. Důležití lidé byli pomazáváni králi, a ten olej má takovou krásnou vlastnost, že on vsákne do toho člověka, takže jsou takoví prosáklí, takoví prosáklí Bohem.

Bylo i zpochybňováno jestli Ježíš žil, nežil, kdo to vlastně byl. Ale teď už je to jisté, protože kolem Jeruzaléma byly teď vykopávky, a našli hrob muže, a znáte Turínské plátno, takže říkali, že je to určitě on, ukřižovaný. Tak přijdou za papežem a říkají: ‚Svatý otče, už je to tu, našli jsme tady hrob Ježíše Krista, kostru...!‘

On říká: ‚Pánové, než to zveřejníte, tak já se poradím s mými kolegy.‘

Tak si zavolá Františka, myslím, že to jsou úžasní lidé, mohli by tady sedět a rozuměli by. Svatý František, to byl takový Ivánek Adamec trošku, a říká: ‚No, to je úžasné, ten Ježíš, ten byl tak pokorný, on nám tu nechal i ty svoje kosti! Tak tam postavíme chrám, nebo něco, a budeme tam chodit.‘

Papežovi se to nezdá, tak si zavolá dominikána, to je velmi přísný řád, to byli takoví ti inkvizitoři. On říká: ‚Svatý otče, to je naprostá blbost, protože náš andělský učitel Tomáš Akvinský učí, že byl andělem.‘

A do třetice si zavolá jezuitu, to jsou takoví fiškusové, velice vzdělaní, moudří. Mají takovou širokou náruč. Oni mají šéfa, říkají mu generál jezuitů Tovaryšstva Ježíšova. Říká mu: ‚Otče generále, našel se hrob Ježíše Krista!‘ A ten jezuita se na něj tak podívá: ‚A on opravdu žil?‘ /Smích/

Tady zase máme takovou kapitolu z Matouše. Můžeme ji možná nazvat tak, což by v Bibli neprošlo - vše naprogramováno, hotovo, ale musí se za to zaplatit.

A tam Ježíš říká: ‚Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky.‘

Což bylo důležité, neb na to byli židé hákliví. Oni byli nesmírně vzdělaní, byli do toho ponoření, všechno do písmene dodržovat.

A pak říká: ‚Amen, pravím vám, dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se všechno nestane.‘

A za chvíli ještě říká: ‚A dohodni se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci, a soudce žalárníkovi, a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti. Odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.‘

Ivanka: Ano, to je vaše cesta, kterou vám vysvětluji. Dokud samozřejmě nedojde čas, kdy naberete všechny zkušenosti a nedokážete se sami oprostít, nemůžete být vyvedeni ven z vězení hmotného světa. Ale vaší úlevou, a to samozřejmě říká i Ježíš, je, že vše je nastaveno. A samozřejmě očekávají se i přijetí vašich plateb, což je názorné.

Ono je to názorné i v mé blízkosti. Já jsem vždy říkávala, že jsem pro vás tak trošku hrůzostrašná, protože, když se přiblížím nebo když si mě poslechnete, tak se spouští platby. Ale prosím vás, oni by se stejně spustily. A navíc máte to setkání se mnou domluvené. Takže oni se dějí naprosto správné věci. A užijte si ty svoje kulhající nohy a bolící krky a všechno možné. Je tam vždy co zaplatit. Věci z minulosti, hlavně už teď, od této chvíle. Vězte, že vše je tak, jak má být.

Kristovství znamená, že vlastně ukřížujete teror, direkt hmotného světa neboli vlastně satánka. Není nutné se bát toho názvu, protože satan je vlastně synonymum hmoty. A hmota je vaším služebníkem. Sám satan odložil z obrovské lásky k Otci neboli k Duchu, k nám všem, k celku v jednotě, odložil svoji všelásku a vyměnil ji za sebelásku. A výrazem sebelásky je odpor, neboli útok. To znamená, že ta hmota útočí sama. Když budete vidět člověka, který útočí a bije kolem sebe hlava nehlava, buďte soucitní. Jeho tělo ho převálcovává, on za to nemůže. To je to, co potřebujete pochopit. Protože svým útokem, byť kritickým, i v myšlence, se uvrhujete do svého vlastního vězení. A je to zbytečné.

Tenhle čas je velmi krásný. A já jsem jsem ráda, že dnes jsme tady zrovna v době, kdy začíná advent. My jsme to vlastně Jurášku zamluvili, tu tvoji první otázku. Teď je doba o Vánocích, ti lidé mají zažívat takové to okoušení lásky. Ale člověk, který je 5D, ten zažívá ty Vánoce každý den, pro něj jsou normálem. Vzpomeňte si, už jako děti, možná i jako dospělí, jste se ve Štědrý den cítili o trošku jinak než v jiné dny, protože ti lidé, byť celý rok to nedávali, tak v ten jeden den se snažili být o trošku víc láskyplní. A pozor, i ten gram navíc u každého jedince je na té planetě znát.

Já když jako dítě jsem otvírala ráno dveře do ulice, padal trochu sníh, všechno bylo posvátné. A nebylo to tím, že jsem věděla, že dnes jako dítě dostanu nějaké dárky. Bylo to něco, co bylo ve mně. Co tam dlouho spalo a vždy to tam bylo. A vždy jsem měla tak trošičku pocit, že se to musí protáhnout i na pětadvacátý, šestadvacátý, sedmadvacátý..., třicátý leden, čtvrtý únor, zkrátka na všechny dny.

Máte všechno v sobě. To, co vydáváte, to sklídíte. Tak vydávejte skutečně jenom to, co byste chtěli, abyste sklízeli. Nic jiného dělat nemusíte.

Jiří: Provedeme.

Když jsme u těch jmen, já teď úplně odbočuji. Já jsem se chtěl zeptat, v ráji vlastně byla Eva, Iva vlastně, Adam Adamcová. To jsi byla obě ty. Nebo jak to tam bylo? /Smích, potlesk/

Jako dva úvazky byly, nebo co? /Ivanka se směje/

Ivanka: Jurášku, ten Otec mě přes tebe zkouší...

No, já teď řeknu příběh, který je strašně krásný, odehrál se před týdnem. To musím říct, protože sice to prásknu na tu paní, já jsem minulý týden...

Jiří: Ale odpovíš na tu otázku!?

Ivanka: Jo jo jo...

Ale všimli jste si? Ona i ta jména pro vás mají svůj dobrý informační přínos. Já jsem nedávno byla v jednom městě na Slovensku, je to týden, kde jsem trošku odpočívala, neřeknu kde. A byla jsem tam s jednou mojí kamarádkou, abych si fakt odpočinula, protože se mi objevilo pět dnů, které jsem mohla využít. A tak jsem jela na Slovensko, je to nedaleko Trnavy, do jedné lázně, kde jsem si užívala koupele. A potřebovala jsem masáž, tak jsme někoho hledaly. A najednou se otevřely dveře a vešla taková krásná, velká statná paní, upravená. Paní od recepce říká: „To je paní od masáže.“ A my s tou mojí kamarádkou jsme se otočily, koukáme na ni jako na zjevení.

A ona říká: „Děvčata, co potřebujete?“

Říkám: „No, my bychom chtěly vědět něco o masáží.“ A ona nás půl hodiny prováděla po celých těch lázních. Ukazovala nám, kde můžeme být, od kdy do kdy, co se tam děje, všechno to bylo jako prohlídka, která byla objednaná.

A já říkám: „No, a nešla jste předtím někam jinam?“ A ona řekla: „Šla jsem čurat.“ /Smích/

Já říkám: „A už nepotřebujete?“ Ona odpověděla: „Ne, už mě nějak přešlo.“

Tak jí říkám, že jsme si ji asi nějak zasloužily. Já jsem netušila o té paní vůbec nic. A ona řekla, že ano, že jsme si to určitě zasloužily, jinak že by nepotřebovala čurat.

Načež přijdeme druhý den, kdy jsme se domluvily na pátou hodinu, byly tam dvě ženy, kamarádka šla k této paní, já k té druhé, ta masáž byla úplně úžasná. A ona se začala smát a říká, že nám musí něco vyprávět: „Představte si, já jsem Pápežová a můj muž kdysi před lety podepisoval smlouvu v nějakém zemědělském nebo lesnickém podniku, to už si nepamatuji. A u té smlouvy se sešli tři muži. První byl Farár, druhý Kostolník a

třetí Pápež. /Smích/ A oni se tam strašně řehtali: „Pánové, to je jako když děláme nějakou církevní smlouvu.“

A já jsem se začala smát: „No, to je úžasné! Vy jste Pápežová, tady moje kolegyně je Králová, to je papež a král, a já jsem od Adama. A teď mě zajímá, jak se jmenuje ta čtvrtá.“ Ale ta se tedy jmenovala jinak.

Nicméně druhý den se stala krásná věc, protože já jsem říkala po masáži: „Já bych chtěla zítra ještě jednu!“ A ona říká: „No, já nevím, vy byste měly být druhý den po masáži úplně rozložené.“

Tak kolegyně byla rozložená, já ne. Tak si říkám, že půjdu za tou paní. Přijdeme tam a ona už nás zdálky viděla a říká: „Děvčata, jak se máte, jak vám je?“ Říkám: „Já bych chtěla ještě masáž.“

A ona: „Ne, dneska máme všechno plné. Kolegyně tady není, jsem tu sama. Ale mohu se vás něco zeptat, nejste Ivanka Adamcová?“ /Ivanka se směje/ Víte co, já jsem měla mokré vlasy, nenamalovaná, rudý nos, měla jsem rýmu, ochraptělý hlas, to jsem se z toho teď dostala.

A ona říká: „Já jsem si celou dobu doma říkala: ‚Odkud já tu ženskou znám?‘ a pak mi to došlo. No, to je určitě ona. Tak jsem vám napsala na messenger vzkaz, jestli nejste náhodou tady v lázních.“

A já říkám: „Já ten messenger mám odhlášený, já na něm vůbec nejsem, protože to bych nedala. Já jsem ho měla dvacet čtyři hodin a musela jsem si ho odhlásit.“

Ona říká: „Dobře, dobře, já jsem si to myslela.“ Takže my jsme si to jenom přišly říct. Pak jsme si zamávaly a já odešla.

Víš, ona ta jednota souvisí. A ta jména jsou důležitá. Ano, já totiž jsem se jako svobodná jmenovala Čermáková...

Jiří: Černá magie... /Ivanka se směje/

Ivanka: Ano. Černá máková...

Ano, ale já jsem věděla, že Adamcová je moje skutečné jméno, že už o něj nikdy nepřijdu, ať se stane cokoliv. Já jsem si ho ponechala, protože já jsem Adam. Já jsem zkrátka od A až do Zet informace, které přináším do hmoty. A které s láskou do té hmoty ukládám kvůli vám. Kvůli vědomí, které je tam uvězněné, aby jste věděli, co od té vaší hmotičky máte očekávat. A že vlastně je nastaven i ten počet otoček, kde tam ten had satan leze po kmeni vaší páteře. A máte tam nastavené všechny ochutnávky, co se tady hmotného světa týkají, abyste jednou vylezli nahoru a měli plody. A to je perfektní.

No, a to Iva je trochu jiné než Eva...

Jiří: Je to skoro stejné... Ale z Adama, z toho žebra je žena, takže jsi Eva...

Ivanka: Ano. Žebro Eva... /Ivanka se směje/

Jiří: Jinak všechno nejlepší Ivanko, všiml jsem si, že Ivy mají zítra svátek...

Ivanka: Jé, děkuji. Děkuji. /Potlesk/

Dotaz z publika: A co my s tými obyčajnými menami?

Jiří: No, smůla...

Ivanka: Počkej, ona je Blanka. Ona má svátek druhého. Že ano, Blanko?

Jiří: No, to by se tady mohl každý přihlásit... /Ivanka se směje/

Ivanka: Kdo má třetího? /Ivanka se směje/

Jiří: Když jsme zabrousili do toho ráje, ono je to vlastně zajímavé, protože tam vlastně satan neboli ten had řekl, že když Bůh zakazuje jíst z toho stromu poznání dobra a zla, protože to není pravda, to mohou. A když to budou jíst, jak řekl ten Bůh...

Ivanka: Proto je vidět, jak je ten satan moudrý.

Jiří:...On je vykopl a zároveň nastartoval ten proces.

Ivanka: Vy jste vlastně vědomí, které bylo bez emocí, bez útoků, vy jste byli obrovská blaženost, a pozor, pořád jste, ale uvnitř té slupky, která bouří nebo bouřila celá léta a eony časů. Ale on vám tam satan vlastně nabídne zkušenost, abyste skrz obal té hmoty po čas, po který máte nabírat své zkušenosti a ochutnávky, si nabrali všechno. A pak, pozor, vědomě se nenechali načapat na té poušti, když přijde satan zkoušet. Protože on vás přijde prozkoušet, protože on chce, aby jste prošli, on vám nebrání. Proto ti, kteří si myslí, že když já tam říkám, že máte milovat svého satana, neboli nosič, tu hmotu, která vás zkouší, ať je to tělo vaše nebo druhých lidí, tak v nevědomosti si ti lidé budou myslet, že jsem fakt nějaký černý mág neboli Čermág. Víte mám tam naprosto všechno. Ano.

Nedávno mi vyprávěla jedna moje kamarádka, jak byla prozkoušená jedním pánem, kterého odvezla. Ona jela se svojí malou dcerkou autem a zastavila pánovi s malou holčičkou, který stopoval, protože se jim něco stalo buď s autem, nebo zkrátka nemohli odjet, ujel jim autobus. Nevím, to už si nepamatuji. A ten pán bydlel ve stejné vesnici jako ona, to zjistila, ale neznali se. A on měl firmu a říká jí: „Já mám firmu na koberec. A když budete cokoli potřebovat, tak jsem vám vděčen.“

A ona mi říká: „A představ si, ten pán se jmenoval Dohnal. To mě mělo varovat. Ten mě tedy dohnal, protože za čas, když jsem potřebovala koberec, tak s tím byly tak strašné problémy a mělo to dokonce dohru až u soudu. A přitom jsem mu vlastně pomohla.“

Já říkám: „A pozor, nebědovala jsi, žes mu pomohla?“ „Ne ne ne, Ivanko, to už já nikdy neudělám!“

Takže ano, dejte si pozor na jména, protože v těch jménech už je opravdu zakotveno říká se nomen omen, tam je skutečně naprosto všechno, ale vy víte, že máte přijmout každé jméno, každé tělo, s každým dějem. Bacha, to není jako v bílé magii, někdo je špatný, někdo je zlý. Všichni jsme božstvím.

Až projdete zkouškami, které zdánlivě pro druhé lidi budou dramatické, a vy si řeknete: „Vždyť to bylo dobré. Já příště už takovému člověku, který bude takhle reprezentovat tuto skutečnost, už nebudu sedat na lep,“ tak jste vyhráli. /Potlesk/

Jiří: No, vy tleskáte, jako byste už vyhráli ...

Ivanka: Sparta – Slávie...

Jiří: Musíme to vědět. To všechno vede do pokoje, to, co jsi říkala ty, protože vlastně: milujte i toho svého satana i všechno, to muselo být strašně radikální, když Ježíš přišel s tím: ‚Milujte své nepřátele.‘

Já to přečtu, on to tak krásně napsal, Ježíš tedy ne, ten někdo: ‚Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, aby jste byli Syny nebeského Otce, protože on dává svému slunci svítit nad zlé i dobré, a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.‘

Ivanka: Ano. Je to vaše realita. Uvědomte si, že když vaše tělo necháte útočit na druhé lidské tělo kvůli něčemu, co udělalo, tak útočíte na svoje vlastní vědomí v tom druhém zdánlivém lidském těle. Tím vzniká karma neboli dopad, který vás dožene. Vy jste zaútočili sami na sebe a nevíte to, protože vaše vědomí je zdánlivě obaleno jiným tvarem s jiným jménem. A všechno je tam napsáno. A mně nedávno, a myslím, že jsi to byl ty Jurášku, nebo jsem to někde od někoho četla, protože vím, jak jsi znalý bible, to je perfektní, že jsi vlastně myslel, že tu Bibli znáš. A teprve potom, co jsi začal poslouchat, jsi vlastně zjistil, že tam je mnohem víc napsáno, než jsi před tím viděl.

Ano, když budete poslouchat, co vám povídám, tak po čase, když se vrátíte ke stejným textům zjistíte, že v nich vidíte mnohé navíc, co jste před tím nebyli schopní vidět. Odhalujete sami sebe, vaši skutečnou realitu. A to je podstatou přechodu.

Jiří: Já jsem to fakt do té doby než jsem tě slyšel neuměl. To nejde vysvětlit jinému člověku: ‚Milujte své nepřátele,‘ jak se to dělá. Tak ono je to napsané, tak já miluji své nepřátele? Ale jak se to vlastně dělá, když někdo ublíží? Tam je opravdu ten pokoj, když někdo ublíží? Já nemohu tu facku vrátit nebo jít do války, když vypukne válka?

Ivanka: Ano, smíš tu facku vrátit, ale bez negativní emoce. Jenom abys zastavil to tělo, z lásky, pro vědomí toho druhého člověka, protože on neví, že ubližuje sám sobě.

Já jsem se navrátila naprosto čistá, obrovsky čistá a nedovedla bych ublížit fyzicky. Načež můj děj v tom, co jsem si oblékla, ve svém těle, měl krásný příběh s mojí babičkou, která zemřela, když mně bylo sedmnáct. Babička měla roztroušenou sklerózu. Bylo to v mých pěti letech, byl horký letní den, hrála jsem si na dvorku se svým bratrancem a babička nás hlídala. Maminka jí dala na hlavu kapesník se čtyřmi uzlíky, aby nedostala úžeh. A babička, chudinka, jenom seděla. A najednou viděla, že já si hraji s panenkou a přijde můj bratranec a zezadu mi prdnu facku. On byl takový trošku rarášek. A já se tenkrát jenom otočila zase zpátky. A babičku to rozčililo doběla. Tak si nás oba zavolala, my jsme tam stáli oba dva. Ona tedy nejdřív houkla na Milana a říká mu: „Tys jí dal facku! Jak to, žes jí dal facku?“

A on rudý, tak vzpurně koukal do země... A ona na mě: „Vrať mu to!“ A já jsem věděla, že jsem o půl roku starší a o hlavu větší, takže kdybych mu dala facku, tak se zvrátí ,s botama od sněhu‘ jak se říká.

A ta babička mi řekla: „Když mu tu facku nedáš, tak ti nařežu!“

Takže já jsem musela. Ale já jsem necítila z mého těla nějaký útok na toho mého bratrance. Já jsem věděla, že on chtěl pozornost, že té pozornosti má málo, že za to nemůže, že jenom provokuje. Ale je pravda, že byl otravný jak hmyz. Takže já, když jsem věděla, že dostanu nařezáno, což jsem také nemohla dopustit, to bych si nezasloužila, tak jsem tu babičku musela poslechnout. A protože jsem to nechtěla vidět, v tom smyslu, abych neviděla demolici toho druhého těla, tak jsem si to tak vyměřila, zavřela jsem oči a lup! Tak ono to kviklo, když jsem otevřela oči, tak jsem viděla, jak leze po čtyřech po trávě pryč. Ale mělo to úžasný dopad. Už v životě ke mně nepřišel na dva metry blízko.

Až když nám bylo o třicet čtyři let víc, tak jsme se setkali.

A už se tedy objímáme, už může ke mně blízko. Je strašně fajn. Když jsem mu vyprávěla, jaký byl hajzlík, tak říkal: „To není pravda, já byl hodný!“

Už je hodný. Takže tam mě ta výuka navrátila zpátky do toho procesu, kdy ty smíš. Ale pozor, já nemyslela, že je špatný, nevadil mi, že musel zaútočit. Jenom jsem mu musela ukázat, že tohle se nedělá.

Jiří: Ono je to takové, že s tím člověk zápasí. Mám přijímat, mám milovat, tak budu sedět jak pecka, nechat se nějak mlátit...

Ivanka: To má bílá magie.

Jiří:...Když to ještě nechápe...

Ivanka: Ano. Ano, bílá magie bude totiž vnitřně bouřit. Pozor, což je vaše skutečná realita. Tam nemáte klid nitra, a budete couvat, budete naštvání nebo budete plakat. Budete kritizovat v duchu, což je ještě útok, což vy nevíte. To je útok hmoty, i když se to třeba neprojeví navenek. A necháte se umlátit ke smrti. Pozor, čímž ubližujete tomu druhému, protože jemu narůstá ego. A protože i vy jste v tom druhém člověku, tak se musíte sejít ve zlatém středu. Všechno je na zlatém středu. To znamená, že jestliže já miluji toho druhého člověka a vím, že on sám sobě činí, tak mu nedovolím svým tělem mechanicky, bez jediné negativní emoce neboli útoku mého těla na jeho konání, učinit co činí. Pozor! Vy tomu člověku pak pomůžete! Což nemůže prohlédnout magická hladina, která tomu nerozumí. Ta ještě vůbec neví, která bije, protože nemá tolik zkušeností. Oni za to samozřejmě nemohou. Oni k tomu jednou dojdou.

Jiří: Základem všeho jsou informace, které se potom vtělí a buď podle nich činíme nebo ne.

Ono i Janovo evangelium, které je trošku odlišné, hned na začátku, jenom stručně, říká: „Na počátku bylo slovo, to slovo bylo u Boha, to slovo byl Bůh. To bylo na počátku Boha. Všechno povstalo skrze něj, bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí.“

Ivanka: Ano. Slovo = myšlenka. To je zkrátka to vnuknutí, to bytí, které vzniká. A náš mozek nedokáže ještě vnímat vyšší realitu. Věřte mi, nemáme tak stoprocentně zapojený mozek, jak bychom mohli. Takže doporučuji, nepřemýšlejte o těchto věcech,

kteřé by byly do hloubky, protože je to tak strašně složité, hlavně z pohledu do minulosti a do budoucnosti, který ještě neumíte rozeznávat.

Ve skutečnosti minulost a budoucnost vůbec neexistuje. Je trvalý průběh přítomného okamžiku. Což si neumíte vysvětlit. Přeneseno je, že struktura vašeho vymyšleného bytí a takzvaném vesmírném životě, to znamená v jednotlivém malém vesmíru, je nastavená, a vy se jenom posouváte, jako když máte přehrávač. Pamatujete se, byl tam ovladač a zvedal zvuk: volume. Přesně takhle to vypadá. Vy jenom jedete a probíháte. Probíhá film, který je vlastně vymyšlený ve fázi hmotné složky, kterou potřebujete projít, čímž se posunujete k vyššímu vědomí. Běžně lidský mozek není schopen vnímat, že nebyl začátek a neexistuje konec. To pochopíte až v takzvané sto čtyřiačtyřicáté dimenzi, těsně před ukončením jednotlivého vesmíru. A těch vesmírů je nekonečné množství a probíhají v současnosti. Přesto dnes, už i teď, na začátku opravdu minimálním, protože sto čtyřicet tři dimenzí, uvědomujete si, že jste teprve v páté dimenzi nebo do ní kráčíte, tak nemůžete samozřejmě odhalit všechna zákulisí hmotné složky, protože jste ještě nesečetli všechnu hmotu svého malého vesmíru. Teprve se učíte sčítat tu jednu malou kuličku, na které jsme. A to je naprosté minimum. Těch prostorů, které vás čekají je veliké množství. A čeká vás veliký úkol, který už bude samozřejmě krásný.

Už dneska kvantová fyzika objevuje, že dvě částice, které jsou provázané, se ovlivňují. Ano, všechny částice jsou provázané, to vy nevíte. A to je to, co vám vysvětluji, že ony byt' nebudou existovat ve stejném čase, tak se ovlivňují, protože jste jednota. Což dneska běžný mozek nechápe, to by musel být už hodně vospělý, nějaký kvantový fyzik, který dovede trošičku prohlédnout, ale také ještě velmi minimálně, protože neumí celý rozsah záhady ve hmotě a ve vesmíru. Ale je to to, co vám vysvětluji. Když já třeba na Ivánka budu myslet bez odporu, jakože vždycky myslím, tak i to tělo Ivánka, kdyby mělo nějaký odpor vůči Ivě, tak mě bude milovat a neví proč. To je ta provázanost, která tady existuje. A proto lidé, kteří by třeba na Ivu chtěli útočit, to je stav hmoty a protihmoty neboli Ducha. A ty jsi to tam krásně uvedl: mezi nebem a zemí jsou vlastně otázky, které budou vyřešeny teprve tehdy, až je objeví vaše božství, až se překlenete do té fáze. Teprve tehdy hmota proti vám nebude útočit. To je možná to, co jsi teď chtěl Ivánku vědět: když se setká hmota s antihmotou... To je jen tak nastíněno vzdáleně, abys věděl. Já jsem si to samozřejmě přečetla, ale já teď nemám moc čas odpovídat. Mám spoustu úkolů jiných, takže občas se mi podaří, že někde chytím nějakou takovou vaši otázku, pak to na vás takhle někde vyvrhnu. Tak aby jste věděli, že o tom vím.

Jiří: Samozřejmě, takové ty spekulace v mysli nás mohou zanést strašně daleko, protože kvantová fyzikové nepočítají s vědomím, ono je to strašně zajímavé číst, oni se pořád zabývají tou hmotou...

Ivanka: Ale víš, co je zajímavé. Tam je strašně krásné to, že vy vlastně nemusíte tyhle věci objevovat. Stačí, když program vašeho osudu budete přijímat takový jaký je, a do té hlavy vám to samo bude naskakovat. To je tajemná komnata a klíč, který potřebujete pochopit.

Třeba bílá magie, ta není spokojená s obyčejností svého života a chce něco lepšího, takže to lepší dostane, aby se z toho pos..., uf, porad' mi! /Ivanka se směje/ Zbláznili!

Jiří: To by šlo..., ale Ježíšek se také pokakal...

Ivanka: Tak, tak. Ano.

Takže vy to máte vlastně v naprosto jiném klíči, než si představujete. A to je úžasné. Třeba bílá magie, to už jsem kdysi dávno vyprávěla, bude utíkat od rodiny a bude procházet různými kurzy, kde bude chtít být výjimečná a mít jiné vlastnosti a věci, které druzí nemají, aby oslňovala. A možná s nimi zachraňovala svět. Anebo to využívala peněžně. Tím si všim musíte projít, abyste to odložili, protože - to je strašná námaha, ježiš, to je těžké..., a teprve, až to ty lidi totálně zdemoluje a odloží to, přijdou ty obrovské zázraky. A to je to pravé, na co se čeká. A tehdy vám věci budou docházet sami.

Já sama, když mně někdo položí otázku, možná jste si toho už všimli, nejsem schopná, já ani sama o sobě nevím to, co vím, protože odpovídá vlastně ucelené vědomí Boha. To znamená, že tam, kde je položená otázka, už je i odpověď, ale předtím ji nevím. To se děje tady a teď.

Jiří: Napadá mě teď na to konto taková intimní otázka. Řekla ty jsi vůbec někdy nějakou blbinu?

Ivanka: Takhle. Já ti něco vysvětlím. Ono je to trochu složitější.

Jiří: To budu rád.

Ivanka: Protože tak, jak se vyvíjíte, tak přicházíte, odkládáte věci, které jsou dneska pro vás nové, jsou objevné, ale pak zjistíte, že vše je i jinak, že se vše vyvíjí, je to průchod Bohem, vy si musíte zažít skutečně úplně všechno. To znamená, že určitá hladina ve vzdálenosti v časoprostorové křivce blbinou je, ale ne v té chvíli, ve které ty tam v ní vlastně jsi. A to je právě to božství, které je úžasné. Božství má obě hladiny. Buď všichni nebo nikdo. A uvědomte si, že třeba dejme tomu vy, když budete milovat někoho víc a někoho méně, což běžně lidé 3D dělají, jednak rodinu, jste na ně víc zvyklí, jednak vám je protivný někdo cizí, někdo vám připomíná obličejem nějakého darebáka, máte proti němu averzi. Tam jsou různé varianty. Ta hmota se vás snaží roztrhnout. Proto musíte být bez útoků těch negativních emocí na toho druhého člověka. A bez pohledu toho jakoby neuniversálního jedince, aby to tam rozstřílel. Tohle je strašně důležité. Takže stejnost znamená: buď budu milovat všechny anebo nikoho. A to je stejný proces, kdy jsi ve stavu bez negativního útoku. Vždycky je tam obsaženo celé to měřítko. Takže vidíte, to je jednota: buď všichni nebo nikdo, ale je to naprosto stejná úroveň. A tohle už je vědomí celku, to už je vědomí Boha.

Jiří: Takže blbina je prostě neúplná informace...

Ivanka: Ano. Já jsem nedávno vysvětlovala, co to je blbost. Pro jednoho člověka to bude úplně něco úžasného, to je jako iluze. A pro druhého člověka to bude kravina. Ale on třeba za deset let zjistí, že to zase taková kravina nebyla. A najednou začne bojovat

za to, co předtím považoval za blbinu. Takže ano i ne. Řekla jsem hodně kravin. A také jsem neřekla žádnou kravinu. Já vím, se mnou je to hrozné, vid', Jurášku...

Jiří: Já se omlouvám, ještě jedna taková intimní otázka. Lidé se tě pořád na něco ptají, nechceš se někdy třeba něco zeptat ty? /Smích/

Ivanka: Já tak kecám, že mě to ani nenapadne... /Ivanka se směje/

Jiří: Není čas se ptát. Díky, to stačí.

Ivanka: Třeba František nedávno říkal, že někde na facebooku napsal, on tím trošku zlobí lidi, třeba ty, co jsou do mě ještě jakoby zamilovaní, že by si mě vyzdvihovali: „No, já Ivanku neposlouchám, ale ona se učí ode mě.“ Ono to občas s někým cloumá. Ano. Já zase třeba nic nevím o ovcích nebo, já nevím, třeba o kompostu. Ano, František mě učí. A já se ráda učím.

Já miluji zahradu a opravdu, když mám ty ruce v hlíně, to je úplně úžasné. Maminka, než zemřela, asi půl roku před tím, tak mi říká: „Já ti nerozumím. Jak je možné, já v dětství uteču z té vesnice, tam byla taková dřina na tom poli a na té zahradě. A ty se tam vrátíš do takové prdele!“

Já říkám: „Mami, ty jsi sice utekla do města, ale tvou nejoblíbenější činností bylo mít židličku na zahrádce a strčit ruce do hlíny.“ A ona na mě kouká a říká: „To jsem si nikdy nevšimla.“

Já říkám: „A je to pravda?“ Ona: „Je. Víš co, dělej si co chceš.“

Ano, když budete Bohové, tak vás vždy napadne trefná odpověď, kdy ukázat a posvítit tou baterčičkou tomu druhému vlastně na to, co přehlédl. A to mě tedy strašně baví. Já si tak chrochtám, když mohu.

Jiří: Ty jsi v čínském horoskopu prase...

Ivanka: Ano. /Ivanka se směje/

Jiří: To všechno zapadá...

Ivanka: Já jsem teď říkala v Košicích, pán který mě někde napadl řekl, že jsem svině. A já jsem řekla - on je tak moudrý, protože já jsem fakt svině. Podle čínského kalendáře jsem prase a ještě jsem jsem ženská...

Jiří: Já jsem myslel tu informaci, která vlastně to tělo oplodní. Tohle působí Ježíšovo slovo...

Ivanka: Ano. Tomu se říká Boží slovo. Boží slovo je od Boha, to znamená od hmotné schránky, které zemřely negativní emoce, protože já dokážu zaútočit slovem anebo osvítit slovem, protože vím, co se v tom druhém člověku odehrává. On je totiž já. A když jednou projdete všechny třídy, tak budete vědět všechny zákoutí lidských reakcí těl se jmény, které tam proti vám stojí. Budete s nimi obrovsky soucítit. A vy jim potřebujete posvítit na tu jejich reakci a potřebujete svému vědomí v jiném lidském těle ukázat, co nemá dělat. A naopak, co mu pomůže, co by mohl dělat, ale nesmíte ho do toho tlačit. Vy to jenom řeknete. Nebo trošku seknete do toho těla, malinko, aby si uvědomil, že tohle ne, že to vlastně o něm víte. A pozor, to není ani bílá magie. Já nejsem schopná

druhému se nabourávat do hlavy, to je pro mě sviňárna, vidíš jsem svině, tak sviňárna, protože to je jako kdybyste druhému člověku chodili do jeho bytu a koukali mu do šuplíků. To se nedělá. Ne. Mně to nezajímá, a právě proto to vím. Nemám takové ty pokoutní, jiné úmysly. Je tam čistota, protože já vím, že se koukám sama na sebe. A tohle je strašně důležité to takhle vidět. A tehdy je to přesně to, co tam kolega píše.

Jiří: A pak ta spolupráce s Bohem je úžasná, protože se tam píše, že bez jeho vůle nepadne ani vlas. Tak já jsem mu šel v ústrety, že... /Smích/ To potom začne fungovat, je to úžasné...

Ivanka: Schoval jsi mi tři vlasy. /Ivanka se směje/

Jiří: Děda vševěda.

Tam je nádherné, těm apoštolům hovořil v podobenstvích: rozsévač, zrno, žně a tak dále. On tam krásně mluví o chlebu. Ono to souvisí trošku se mší svatou nebo s chlebem, s přijímáním, protože oni když putovali s Mojžíšem, padala jim tam ta nebeská mana, ona to byla vlastně ještě zemská mana.

On tam o tom Ježíš krásně mluví: ‚Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebes vám dává můj Otec, neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.‘

A o sobě říká: ‚Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit; neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný a já jej vzkřísím v poslední den.‘

Ivanka: Ano, samozřejmě. Ten chleba, to je pochopení těch informací. Přesně to, co se dneska odehrává s vámi. V určité době, kdy se dostanete do časoprostorové křivky, kdy jste schopni vnímat informace, vy jste objevili jejich skutečný význam, je to pro vás skutečně živoucí chléb. A věřte mi, jsou lidé, kteří mně v určité době opustili, prošli si peklem, ale vrátili se zpátky, protože už nemohou jíst nic jiného. A já jsem trpělivý, já umím čekat. Pro mě čas neexistuje. Jsou věci, které potřebujete pochopit. Duch, že je jednotný a že sám sebe vždy osvobozuje. A skutečně nikdy nemůžete minout svůj cíl. Nemůžete nikdy udělat chybu, protože na vás skutečně čeká přesně to, co potřebujete prožít. A opravdu se nemusíte ničeho obávat.

Ivanka: Lidé v bílé magii mají třeba strach, aby něco neminuli nebo je něco neminulo, nešli někam jinam a mohli někoho ztratit. Tak to není. To neexistuje. Ale oni to ještě mají komplikované, protože tam jsou právě věci, kterým oni nerozumí.

Ano. Pro vás dnes bude důležité pokračovat, už se nemůžete nikdy vrátit. A to je to, co je nádherné, protože už jste vlastně v té cílové rovině. První dimenze začne, nyní bude určitě pokračovat další, ale to už bude mít jiný rozměr.

Jiří: Tam je i krásné, že Ježíš, když říká, že nikdo nevstoupil na nebe, když nesestoupil z nebe - protože z té hmoty nemůžeme povstat.....

Ivanka: Ano. Tady je hodně učení. Ano, vlastně i indiáni to mají. Což bílá magie nerespektuje a myslí si, že to tak není. A proto je vláčená astrálem a satanem. Vezměte si, že vy jste obaleni hmotnou složkou a jste Duchem. A teprve tehdy, až jste tady rádi

a kráčíte tady ve spokojenosti, a přijímáte tu svoji boží vůli tady na zemi v hmotném kabátě, kde si připadáte býti hmotou - to znamená, až sejde to nebe na zemi pro vás. A pozor, to není pro všechny stejně, to je v každou dobu pro jiné lidské tělo. A máte to nastavené. Tak tehdy teprve vás rozváže Matka planeta. Což bílá magie nevnímá. Ona chce, nějaká šestá čakra jim nestačí, chtějí sedmou, osmou, devátou, desátou..., třicátou... Tam koukají a utíkají z planety. A ti lidé, kteří dnes učí astrální cestování neví, že to není svoboda, ale pekelné vězení, protože astrál je podsvět hmoty. Ale jsou v úrovni, kdy si to musí vyzkoušet. A proto je to správné.

Já jsem nedávno byla v jednom velikém kostele. Bylo tam asi dva tisíce lidí a přišel kněz a jeho první slova byla: „Jste hříšní...“ A pozor, velmi správně, vy víte, že vše je dobré, já vám to dneska ukážu.

A já jsem stála vzadu u těch hlavních vrat, a teď se všechny ty hřbety ohnuly. Mně bylo strašně dobře. Já jsem v tichosti zavřela ty vrata, šla jsem se projít do přírody a bylo mně dobře. Ti co tam stáli, a co tam věřili tomu knězi, který také v tu chvíli říkal pro ně dobrou informaci, kdyby nevěděli, že jsou hříšní, dělali by mnohem horší věci než dělají. Každý potřebuje přesně ten osud, jaký má. A je přesně na svém místě, na kterém má být, aby si prožil své zkušenosti než odhalí, kdo je. Přejme každému jeho osud. To není nemilosrdné. Naopak, to je nejmilosrdnější, co může existovat. Protože i vy jste prošli devítiletkou a museli jste se naučit všechno, aby jste jednou z té devítiletky vyšli. A nejde nic ošulit. V tom je spravedlnost.

Jiří: Ano. I takové to ulehčování, nebo ne - nepochopení. On dovedl pěkně seknout Ježíš. Třeba Petr, když mu řekne, že zemře, že bude ukřižován, tak že to v životě nikdy nedopustí, to ne... Ježíš říká: ‚Jdi pryč, satane, z tebe mluví hmota.‘

Ivanka: Ano, dneska tomu už rozumíš. Ano. To je to, co jsem ti řekla, já umím seknout do druhého lidského těla. Ale pozor, to tělo není ten člověk, on je pro mě vědomí. Takže já když seknu do toho těla, tak vědomí někdy prokoukne a ví, co už by dělat nemělo. Ano. Ano, tam je ještě pýcha: ‚Já, když tě poslouchám, já přece nikdy neumřu...‘ Pozor, vy také neumřete, nikdy.

Nedávno mi psala žena, které zemřel pejsek a strašně brečela, poslouchá mě léta. Já říkám: ‚Proboha, přej mu to. A stalo se to, mělo se to stát. A neplač, znova se věci budou opakovat. Uvědom si, že on nikdy nezemře, jeho vědomí trvá. Zemřela jenom hmotná slupka a čeká se na další vtělení. A možná i lidské.‘ Jsou věci, které potřebujete pochopit. Není to nemilosrdné. Satan vás bude zkoušet, protože když už budete v této hladině, tak vám bude posílat lidi, kteří řeknou: ‚Ty jsi necitelný!‘ A teď vás to začne tak nahlodávat... Ano, všechna hmotná těla spolupracují i v ději vývoje. Takže, dejte si na to pozor.

Vše je správné tak, jak je.

Jiří: Já mohu zamachrovat, protože Petr, když už bylo jasné, že po tom Ježíši jdou, tak říkal: ‚My tě prostě nedáme...‘ Ježíš řekl: ‚Než kohout třikrát zakokrhá...‘ Dobře se to stalo...

Ivanka: Ježíš vždy věděl kdo ví, jaký děj bude probíhat, co se bude odehrávat. A také ví, a už jsme to dneska řekli, že bez Boží vůle nepadne ani vlas z lidské hlavy. Ano, to znamená, že bez toho, co jsem si přála bez mojí Boží vůle, se opravdu nestane nic, co by se stát nemělo. Zkrátka, všechno je v pořádku, to, co se děje. Pozor, budete prozkoušeni, vy nesmíte vlastnit ani svoje tělo, natož tělo svých dětí, partnerů, různých lidí, které obdivujete. To, co se odehrávalo teď, když zemřel ten náš Kája božský, kolik lidí brečelo a vyvádělo a co dělali... Ježíšmarjá, přejte mu to! Víte, jak mu už bylo špatně. A jak to měl těžké. Sláva je těžká. To každý neunes.

Jiří: Danova a boží vůle je, že je přestávka... /Smích, potlesk/

Hudební vstup Patrika Kee

Jiří: Děkujeme moc Patrikovi. Ivanka projevila přání, uvidíme, jak se to vyvine, tak bychom pokračovali ještě kolem té bible, máme tady otázek asi dvě kila, to asi bude až na Prahu. Jeden dotaz tady potom přečtu.

Ivanka: Ano, máme tady hodně otázek, s čímž jsme nepočítali, že budete tak pilní. Ale já za týden mám natáčení v Praze, tak slibuji, že to tam sebou vezmu. A co stihneme, to stihneme, protože mnohdy bychom ještě potřebovali něco promluvit tady k tomu, co si připravil Jurášek.

Jiří: Mě to spíš teď aktuálně napadlo, chci to s tou biblí, nebo i s tebou promyslet. Jsem přesvědčen, že je to o tom, že lidé s tebou nebo kolem tebe, a ty tak ani nevystupuješ, že to prostě není sekta, protože tam jsou přísná pravidla. Uvidíš, co z to vyplyne. Já tě mám rád, mám k tobě úctu, takže nebudu se k tobě chovat sprostě. Někteří, snad jen chvíli v tom začátku, ale u většiny je to tak, že už si tě nekladou na piedestal, pomníky a tak.

Ivanka: Ano, to už jste se skutečně odnaučili...

Jiří: A já mám takový dotaz, který se teď objevil na facebooku. Možná to bylo nešikovně formulované, protože kdyby se tě ten pán zeptal přímo, tak bys mu odpověděla. Ale on to psal, že on si myslí, že ta Ivanka... A jedná se o tvé velmi intenzivní pracovní nasazení, on tam říká, že má obavy, jestli ty, že nás učíš, jestli ty tím vlastně nepadáš do pasti satana, že na to tělo moc dbáš.

Ivanka: Ne ne ne. Víš co, já zase spíš tam řeším jinou otázku, kterou vy občas máte. Protože se mi stává, že se třeba setkám s lidmi, kteří si myslí: „Aha, já nemusím nic dělat a budu jenom čekat...“

To není pravda, protože vy se tělem, jenom tělem snažit máte a máte pracovat. Tady vlastně Duch je obalený Matkou a vy se máte o tu matku jako Duch starat. A já se skutečně bez odporů starám. Já jsem to tedy nečetla Jurášku, ale já jsem tam nedávno uvedla, že jsem přijela ze Slovenska, blíží se Vánoce, za tři týdny mně přijede rodina, do toho máme ještě dva pobyty, měli jsme teď Trnavu, jsem pár dní pryč, od čtvrtka jsem pár dní v Praze, vracím se až v neděli. Takže mám málo času. A potřebuji si vymalovat byt, ale hlavně, koncem roku kolaudujeme Céčko, což je sklad a potřebujeme tam uklidit a máme spoustu věcí a povinností. Potřebovala jsem přemístit z té místnosti pelety. Já to ale dělám tak šťastná. Já jsem ani nevěděla, že jsem těch sedm tun pelet

přenosila. Já jsem si udělala horký čaj, nudli u nosu, protože mně teklo z nosu, měla jsem takový teplý starý kabát, a teď jsem si zpívala a nosila jsem ty pytlíky s peletami do vedlejší budky, která na ně byla připravená. A byla jsem moc spokojená. A druhý den jsem teprve zjistila, že toho bylo sedm tun, až když mi Fanoušek řekl, že jsem se zbláznila... Nám tam lítají sýkorky, tam bylo snad dvacet sýkorek, oni nade mnou lítaly, štěbetaly a cvrlikaly, mně bylo tak strašně dobře. A pak jsem si udělala vanu, odpoledne jsem si odpočinula. A druhý den jsem pokračovala, potřebujeme zkolaudovat Céčko, to musí být vymalované. A ještě nás čeká přesunutí radiátorů. Ale když to dělá Bůh, když to dělá stav bez odporu, když to děláme rádi, tak se to opravdu děje samo. Tady o to vůbec nejde, abych vám ukázala, co se tam odehrává. Když totiž pracuji já, tak pracuji zadarmo. Já sama sobě nepočítám hodiny přechasů. A nemohu být vykořisťovatelem mých zaměstnanců, protože ti by dělali nad rámec těch svých osmi hodin, protože mají své povinnosti. A těm já bych to už musela zaplatit. A já ty peníze šetřím pro vás, aby byly na statek pro lidi. A já je i vydělávám.

Uvědomte si, že váš vztah ke hmotě je strašně záludný. Člověk, který bude žít podle přísloví: Ani kuře zadarmo nehrabe, ten vidí jenom hmotné peníze, které si jako kovové mince nebo papírové peníze strčí do kapsy. Ale já tím, že to dělám ráda, tak já vydělávám neviditelné peníze, které nemusím vydat. To znamená, že já třeba ušetřím čtvrtinu na příští výplatu. A pozor, dělám to pro sebe jako pro druhé vlastní vědomí ve vašich lidských tělech. A tam není žádný odpor. A pozor, bude mě podezírat z těchto věcí jenom ten, který tohle sám bude dělat a nebude znát tyhle zákonitosti. A já se mu nedivím, protože on to neví, tak ho to samozřejmě napadá. A napadá ho to velmi dobře, abych vám to mohla objasnit. No, není to nádhera!

Jiří: On to vlastně završil tím, že tady v té skupině nikdo nic nemůže říct proti Ivance, protože...

Ivanka: Ale může, protože Ivance je to úplně šumafuk!

Jiří: Jednak. A jednak se může zeptat...

Ivanka: Ano, samozřejmě, může se zeptat! Ale já tam také teď nejsem moc často, protože fakt mám hodně práce. A je to krásná práce, protože já neodděluji jestli od Ivy k jednomu, druhému, třetímu... Ne. Tam je celek. A ten je úžasný.

Já jsem si proto vybrala rodiče, kteří byli naprosto, neuvěřitelně pracovití, abych to DNA v sobě měla. A člověk, který tady pracuje proto, ne aby si naplnil kapsy, ale aby vydával, a vlastně aby tím šetřil vydávání z kapes druhých lidí, tak to už je služba Ducha Matce. A uvědomte si, že Duch bude vždy Matce sloužit, protože ona je váš nosič. Díky ní vy můžete prožívat věci tak, jak je prožíváte, jinak byste nemohli, jenom byste byli.

Takže tohle je takové moje objasnění. A je naprosto v pořádku, že on to tam takhle řekl. Protože já vám něco řeknu. Ta skupina, když začínala a začala poslouchat a když se založila, ona byla samozřejmě menší, teď se rozrostla. Ale jak vy letíte po té časoprostorové křivce, tak se ten kmen naplňuje, najednou začne slábnout. Všimli jste si, že dole je silnější? A pak se vlastně začínají oddělovat takové ty cestičky do boku těch jednotlivých větví, podle toho v jaké té úrovni člověk je. A tak je to správné. Nemůžete být všichni stejní. To znamená, někdo už mě po určité době nebude rozumět, oddělí se

a uzavře se. A uzavře se správně. A je mi naprosto jedno, jakým způsobem. A většinou v tom hmotném světě je to tím, že ten člověk vás z něčeho obviní, protože už tomu nerozumí, protože to je nad rámec jeho chápání. Ale i toho miluji, protože i on je já.

Jiří: My jsme tu mluvili o Ježíšově narození, ale nemluvili jsme o tom početí. Říká se a je psáno, že byl počat z Ducha svatého, že Marie zůstala pannou. Asi víme proč, ale to bylo jinak...

Ivanka: Ne, Marie byla panna. To panenství znamená duchovní čistotu. Což bylo samozřejmě také překrouceno.

Moje maminka svým způsobem, do jisté míry, byla hodně čistá, i když tam byl děj, který musel být dodržen v rámci třetí čakry, tak to bylo hodně náročné. Ale i pro mě to bylo nádherné učení a nádherný život, moc si toho vážím. A udělala na sobě obrovský pokrok. A to samé se odehrávalo v dějích minulých, protože vždy ta čistota Ducha je strašně důležitá.

Takže panenství je čistota Ducha, nenechte se mýlit. Tak jako je panenství v ženském těle nebo panictví zase v tom hmotném mužském těle. Nicméně každý z vás je počat Duchem, ale teprve tehdy, až si naleznete sílu v tom hmotném těle, v té své době, kdy se to povést má, protože to je nastaveno, tak teprve pak najdete tu skutečnou bytost, která je tam ukrytá, která už není zdeformovaná tím procesem těla, který je důležitý, abyste si dolezli do pochopení.

Takže vidíte, že se nedá nic odložit, nedá se předčasně odložit, musíte si zkrátka počkat na to vaše dozrání. Ale už je perfektní, když mi můžete rozumět. Přestaňte se, prosím vás, snažit. Snaha a úsilí být lepším je pro vás demolující. Děj je nastaven, takže úsilí je výraz nevíry v to, co vám říkám.

Máte tělo pochválit: „Super, teď jsi to pěkně zkazilo, takže jsi to udělalo dobře, já jsem se o tobě dozvěděl spoustu věcí. A příště, když jsi mně to ukázalo, jak to tam bylo, tak si dám pozor!“

A to je to nejlepší, co můžete udělat. Nevyčítat si, to zase vlastně přichází tělo, kdy vám vyčítá. Bez kritiky. Nic. Je to super.

Jiří: Kdo se snaží, v pekle se smaží...

Ivanka: Tak tak. Kam ty na to chodíš? Je mi to jasné, jsme oba nalití... /Ivanka se směje/

Jiří: Mám tak tři promile v krvi, jsem skoro jako Ježíš...

Ten konec, je to drama, ten konec, jak to skončilo. Protože samozřejmě Židé to nemohli přijmout, že Ježíš přišel s něčím jiným...

Ivanka: Protože židovský národ byl záměrně zasazen do děje, a je to velice náročný děj. A pozor, to není, že teď mluvím proti Židům, protože my všichni, všichni včetně mě, jsme několikrát pár těch inkarnací v židovském těle zažili. Kohokoliv by jste zde kritizovali, kritizujete sami sebe, na to nikdy nezapomeňte, protože hmotnou složkou jste nikdy nebyli. Byl to jen váš oděv. Kritizovali byste vašeho Ducha, kdyby jste se nedopídili. Židovský národ byl záměrně Bohem vybrán, aby se tady rozjela silná

dualitní složka odporů, kdy přívrženci jednoho národa dostali informace navíc, které nedostaly druhé národy. A zkuste si vzpomenout, když budete účastníci skupiny bílé magie, nebo i černé magie, budete obrovsky pyšní, že jste něco víc. To samé provázelo vývojově skupinu vybranou Bohem, kde skutečně byly cenné informace, ale zase jednotliví lidé jim nerozuměli a byla tam pýcha. A tam, kde je pýcha, musí být ohromný náraz a dramata v dalším ději, takže víte, čím to vyvrcholilo. Ano, oni byli ti, kteří vlastně byli účastni toho děje, aby zase ostatní svět proti nim útočil, aby se všechno rozdrobilo, protože satanovo úsilí je rozdrobit tento svět. A to, co se nepodařilo satanovi, záměr s Ježíšem, tak ostatním ukázal ten opak, aby mu nesedali na lep, aby odolali všem těm věcem, což lidé samozřejmě neuměli, přestože četli bibli a snažili se o to. Proto v těch posledních dvou set letech, i dál, vzpomeňte si na pogromy, které byly třeba i ve středověku, kdy v Praze, na pražském městě se odehrávaly neuvěřitelné věci. Židé měli podle zákona zakázáno, to je zajímavé, pozor, to je záměr, dělat jakékoli jiné řemeslo kromě kolem peněz. Takže oni byli nuceni k lichvě. A tím byli terčem nenávisti, žárlivosti, obrovských zlostí těch, kteří ty peníze potřebovali a neměli je. A když král potřeboval peníze, tak si od nich půjčoval, vysoká šlechta žárlila. Ale ona se bála, protože tím, že je král potřeboval, tak byli pod jejich ochranou. Přesto se o nocích stávalo, že to židovské pražské město bylo totálně vyhlazeno během jedné jediné noci, nebo po dvou nocích. To jsou všechno dopady karmy, která se tam odehrávala z minulosti. Takže vidíte, že i v tomhle příkladě, když budete sledovat tu židovskou nitku, tam uvidíte i ten děj, který vám dnes vysvětluji se všemi zákonitostmi.

Není nutné se takhle stavět. Kdo je Žid, bude Židem, nebo jiným národem. Kdo bude běloch, kdo bude černocho, kdo bude Číňan..., na tom nezáleží. Uvnitř, kdo je na dnešní planetě s námi, je naším společným Duchem. Jestliže proti někomu budete útočit, útočíte sami na sebe a projdete si podobnou situací nebo podobným dějem, který připravujete sami sobě v nevědomosti. A tohle je zákon.

Tam si tímhle dějem na sebe ušili tuto věc. A přitom Davidův rod, to je židovský rod, tam je židovská nitka, tam byla velická síla v DNA na přinašečství, to znamená ukázání zákonitostí, které nakonec „zvíťzí“ nad hmotou. „Vítězství“ vlastně neexistuje. Je přirozený průchod hmotnou složkou, která umožní po určitém čase, abyste s ní prolezli a ona konečně ztichla. Po určité časoprostorové křivce satan musí ztichnout, on má hranici přes kterou nepřeleze, je to jako devět let devítiletky, kdy už všechno umíte, tak už zkrátka neexistuje jeho nadvláda. A to se stane jen po té celé době, po ničem jiném.

Jiří: Židé mají krásné anekdoty. Židé a finance, to je nejkratší židovský vtip: ‚Marky, platím...‘

A platíme všichni...

My jsme tady mluvili o početí Ježíše. A co ta početí toho světa? Já raději říkám místo čakry brány. A ten šestý den se všechno dovršilo a Bůh viděl, že je to dobré. To krásně napsal i Fráňa Drtikol, že vlastně: ‚Viděl jsem, že je to dobré, tak co do toho budu kecat.‘ A ta sedmička...

Ivanka: Ano. To už se pak stane samo.

Já jsem nedávno někde vysvětlovala, co se stane, kdy se ta sedmička odehrává. On je to docela složitý děj, kterému bílá magie tedy nerozumí. Je to vlastně tvoření Boha, stvoření světa, to je stvoření vašeho božského Já, které je ve vládě nad hmotou už v tom otevření. Takže vy jdete první den, druhý den, třetí den, to je přesně po čakrách. A šestý den je poslední práce, kdy se zastaví odpory všech čakr. A tehdy, když se vám otevře třetí oko, což je podmínkou, to není to, že vidíte do podsvěta, to dělá projekce hmotného těla, která je pod nadvládou satana, ale vám se pod nohama rozváže střed planety. A planeta Matka vás porodí, a tím se ze šesté čakry stává sedmá. Tenhle proces je náročný na energetiku. Podmínku má, že je zapláceno, tak proto se máte radovat, že platíte. Ano, to je vlastně tak, jak říkal kolega Ježíš. Tenhle děj souvisí a je strašně důležitý, takže opravdu nebědujte. Kdyby jste bědovali, tak si v budoucnosti zase na něco dalšího zaděláte, je to zbytečné.

To je asi tak všechno.

Jiří: Ta šestka, sedmička, teď už jsou volné soboty a neděle. Tak už ta šestka je volný den... /Smích/

Ivanka: I sedmý den odpočíváte, v neděli.

Jakmile jste Bohem, tak už jste prošli hmotou, už to máte za sebou. A už jste narození, jste porození Bohové ve hmotě. Ano. To je stvoření světa. Vezmi si, do té doby žijete v iluzi. Vy vlastně žijete něco, co nejste vy. To tělo vám dělá věci, které byste ani nechtěli dělat, jenom vám to není jasné. Vy si přivlastníte ty nenávislné myšlenky nebo kritizující myšlenky. Útočící myšlenky si přivlastníte, protože vám nedochází, že to může být jinak, že vlastně za vás mluví někdo jiný. To je to údivné, co nedokáže člověk rozeznat. A pamatujte si - vy, každý z vás, to své božství slyšíte. Jenom tam je ještě hlásek navíc, který tam znázorňuje hmotnou složku. A vy je neumíte rozeznat. Ale dá se to rozeznat podle nestrannosti, protože ten egoistický hlas je vždy stranný, ten někomu nadržuje, přidává nebo odebírá, když někoho nebo něco nemáte rádi. A dělá všechny ty útoky, které tam jsou. Ale když ten hlas bude nestranný, tak jste to vy, to je vaše skutečná realita.

Jiří: Dá se říct, že ten demiurg, stvořitel, stvořil ten hmotný svět a teprve pak si to vlastně uvědomí, když začíná...

Ivanka: Pozor, já tě musím trošku opravit, protože - až teď bude stvořen hmotný svět... Uvědomuješ si, že do teď to byla iluze?

Jiří: To jsem tedy nepostřehl... Teď nerozumím. Jak to tedy je?

Ivanka: Teď jsme o tom mluvili, že stvoření světa je stvoření světa skutečného, kdy ten Bůh proleze hmotnou složkou, to znamená až na konci 3D. Rozumíš. To znamená, že teprve teď jste porození. Já jsem vysvětlovala, že planeta je Matka, která vás očekává. Já když jako matka budu čekat svoje dítě, tak já porodím svého vlastního Ducha v druhém hmotném těle, které moje hmota těla vytvoří. Ale rodím sama sebe v druhém lidském těle a jsou tam očekávány i další generace. A to není jenom vrstva té jedné ženy, je to vrstva všech žen, které v té době pravidelně rodí, kdy se ta planeta jakoby utkává, a ten Bůh se vlastně posunuje v časoprostorové křivce. Ono to je špatně

prohlédnutelné při těch starostech, co máte, při těch útocích, co vaše tělo dělá. Ono je to špatně rozeznatelné. Je to úžasný proces a ty už to víš.

Ano, já jsem se vždy strašně těšila, rodila jsem dvakrát. A těšila jsem se, jaká ta kušna na mě vykoukne, protože ta tvářička je zase jakási jiná a má jiné vlastnosti. A určitě je připravená pro mě. A i kdybych cokoli dramatického prožila, je přesně pro mě. Třeba Petruška, ona byla hodně náročné dítě, protože ta měla tedy pubertu... Ale bylo jasné, že já tam také přes ni dělám zkoušky do pokory. Takže skutečně, ať byly děje jakékoliv, já jsem všechno dala.

Nedávno jsme se setkaly s kamarádkou a ona mi říkala: „Když ona byla tenkrát tak zbitá, že jsem ji skoro nepoznala, měla fialovou celou tvář, ty jsi fakt necítila nic?“

Odpověděla jsem jí: „Ne nic, absolutně nic, protože byl čas, aby pochopila.“ A my jsme obě, to bylo neuvěřitelné, věděly, co se děje. Já bych totiž už v klidu šla a bez jakéhokoliv útoku a podala trestní oznámení, protože to už nesmíš tomu tělu povolit. A ona to nedovolila, řekla, že spadla z koně, tak já jsem nemohla nic dělat. Ještě jsem na ni byla „pyšná.“

Asi za tři měsíce byla nemocná, nesu jí horkou polévku do postele, a najednou, jak jsem si sedala, tak ta moje pusa řekla něco, kdy ona pochopila, že jsem to věděla, kdo to udělal: „Tys to věděla!“

Já říkám: „Ano, Petruško. Já jsem to věděla a nemohla jsem nic dělat. Ale na druhou stranu jsi úžasná, dovedla jsi odpustit i neodpustitelné, což by mnozí nedokázali. Já si toho hrozně vážím. A ono je vlastně jedno, které tělo mu to vrátí a které ho zastaví.“ A to se také stalo.

Vy se nemusíte mstít, nemusíte na nikoho posílat hromy, blesky. O to se postará ten člověk, který vyšle ten hrom a blesk. Jste jedno.

Jiří: Poprosím Patrika a vychutnáme si poslední písničku dnešního podvečera.

Hudební vstup Patrika Kee.

Ivanka: To byla krása, nádherné.

Já jsem zažila, když přijela Petruška a byly jsme na koncertě Lucie. A holky mě překvapily, udělaly nám všem trička, aby tam na nápisu byla i moje Lucinka. Já tam měla ve slově revoluce zvýrazněno jméno Lucie, Petruška tam měla revoluce a Míla tam měla evoluce. Pak jsme dokonce vymyslely ještě Evo, protože tam byla ještě Evička Šteflů, ale to už neproběhlo...

Jiří: Co nebylo?

Ivanka: Chlapa jsme tam sebou neměly! /Ivanka se směje/

Ale šlo o to, že měly lístky na stání a strašně jsme si to užívaly. Bylo to moc hezké. A hlavně u takových těch písniček opravdu chronicky Luciovských automaticky tekla srdce, ona vám ta muzika otevírá srdce. Všimli jste si toho, že ano, když jsou ty tóny nádherné, tak to pak teče úplně samo. To je úžasně, to je nádherná očistná brána, protože to je souhlasný emocionální náboj. Jak jsme tak tancovaly a zpívaly a užívaly

si to, tak vedle nás také byla maminka s dcerou. Obě byly v podobném věkovém odstupu, tak jako my. Ta dcera byla tak trošičku jako ovíněná nebo tam něco bylo, a ona ji tak opatrovala.

A v jednu chvíli, jak Petruška tančila a ona také, tak ta paní do ní drcla, a docela asi drsně, a začala: „A jéžíš, promiňte,“ bylo vidět, jak má strach, jak zná jenom útok.

A ta Péťa říká: „To nic není. To nic není, vždyť jsme rodina, ne! A zvlášť tady!“ No, co se dělo potom, to si nedovedeš představit. Ta paní to asi nikdy nezažila, protože každou přestávku po té písničce nás začala tak hladit a různě osahávat.

Jiří: Hmmm...

Ivanka: No, tak jsem to nemyslela! /Ivanka se směje/

A dávala najevo známky obrovské sympatie. A když to skončilo, tak říká: „Vy jste její maminka, že ano. To se nestává, takových lidí je málo.“

Já říkám: „Ne, takových lidí už je hodně. Jenom jste možná poprvé zažila něco takového.“

Ona začala plakat, dala mi pusku, a také jsme se chvíli objímaly, jako se objímám s vámi. A bylo vidět, že si odtamtud odnesla něco naprosto jiného. A to bylo příjemné, dívat se na mé dítě, které takhle reaguje. Ano. To je ono.

A to je přesně to, o čem ten Pavel mluví, protože on sám zažil útoky v nevědomosti druhých. A najednou zažil skutečnou lásku, ne jen ten stav, co se lásce jen podobá. A to je hrozně důležité. A vidíte, je tam i ten příběh o tom, že máte mnohdy mylné informace. I ten člověk, jak jsi teď říkal, že tam zaútočí, že jsme možná sekta, on jenom nerozumí, že sektou nejsem. Sektou je ta, která někoho ovládá, která přikazuje, bere třeba i nějaký majetek, používá ho nějakým jiným způsobem, nutí vás něco dělat. Ne, máte svobodnou vůli se rozhodnout, jestli praxi, kterou zprostředkují informace od Ivy, jestli s nimi souhlasíte, jestli vám pracují nebo ne. A ten, kdo by odešel a odvrátil svoji tvář od těchto pravd, s tím já budu také souhlasit, protože vím, že ještě potřebujete nějakou zkušenost, kterou jste zatím ještě neměli. Budu trpělivě na vás čekat.

Jiří: My uděláme jedinou výjimku, protože se blížíme do finišu. Jeden dotaz přečtu, Ivanka to chtěla číst slovensky, ale já jí to přeložím...

Ivanka: Prosím vás, zbytek těch dotazů já skutečně přečtu v Praze. A omlouváme se. Protože mně se to líbilo, tak jak to je, a doufám, že i vám. A i vy, kteří jste sem nosili dotazy, tak jste říkali, že když na ně nedojde, tak si to poslechnete někdy jindy. Prosím vás, satan to zase možná obrátí v to, že tam tedy bylo záměrné, aby si někdo koupil audia. Tak to není. Víte, on mě hrozně baví, protože on je úžasný pokušitel, já ho strašně miluji. A vidím, jak je to správné, protože vás testuje. A testuje vás dobře.

Takže Juro, čti:

Jiří: Je to krásné, protože je to dvanáctiletá dívenka, jako ten Ježíš v chrámu.

Milá Ivanka, mám dvanáct roků, velmi tě nepozerám, ale myslím si, že si dobrý člověk. Mám veľa problémov so svojím životom. Som citovo

bezcitná. Na niektoré veci, ako napríklad roztomilé mačiatka, nedokážem reagovať, že sa mi to páči. Kvôli niektorým veciam, ako napríklad pozeranie animovaného filmu sa dokážem rozplakať strašne rýchlo. Mám kamaráta, do ktorého som zaľúbená a on do mňa, ale nechce si to priznať, ale ja proste neviem, ako mám reagovať, keď mi niečo povie. Aj keď hovorí vtip, mne to nie je smiešne. Je to, ako keby som pred všetkými hrala divadlo. Som introvert, ktorý sa neučí a som strašne zlá.

Ivanka: Vy byste neměli posuzovat druhá lidská těla ani své lidské tělo, které jste dostali.

Dokud budeš miláčku, posuzovat svoje lidské tělo, že je zlé a sama za sebe, tak ze z téhle roviny zamotanosti nikdy nedostaneš. To, co tělo dělá anebo bys chtěla, aby dělalo a nedělá, to dělá naprosto samo a ty nejsi jím. Tady je důležité nepřivlastnit si vlastnosti toho těla a neposuzovat se tím způsobem, jak to děláš. Milovat znamená nevysílat negativní emoce. Pozor, ani na druhé, to znamená na druhá lidská těla. A ani na sebe sama, protože satan si potom z vás udělá legraci, ono je to totiž to samé. Už jsem vám vysvětlila, že vám nepatří ani vaše vlastní tělo, ale vy ho za sebe považujete. To znamená, že hrajete hru, že když budu sám sebe považovat za špatného, a nejste jím, bude z vnějšího světa skutečně se dít děj, který vám to bude v ději potvrzovat. Což je potom velmi dramatické. A nikdy se už pak z toho nedostanete. Ne, jsem jaký jsem, to už vám také předeslal Ježíš. Ano, a znamená to roli. Jestli se budu koukat na koťátka a nebude to se mnou nic dělat, to přece ještě nic neznamená. Ne ne. Budu se na ně jenom dívat. Nemusím se rozplývat jako druzí, a nejsem proto horší. Jenom mám třeba jiné vnímání, nejsem proto špatná. Jestliže miluji druhého člověka, láska není, že si ho vyzdvihnu nad druhé lidi, že je lepší nebo krásnější, nebo má krásné modré oči, nebo kvůli čemu ho miluješ. Je to stav, kdy na něho nezaútočím žádnou negativní emoci, ale ani na sebe. Což ještě nevíš. Ta rovnost je strašně důležitá.

Takže prosím tě, neposuzuj sama sebe ani druhé a žij. Nauč se říkat druhým lidem věci, které jim chceš sdělit. Začni obyčejnými věcmi. Pak budeš přidávat víc citění, protože tě bude pouštět tělo. Až se dostaneš do stavu, kdy jim budeš moct říct, co bys chtěla, a dnes k tomu ještě nemáš sílu, dneska tě k tomu tělo nepustí, ale máš čas. Máš obrovské množství času. Nejenom v tomhle životě, ale i v mnohých dalších. Vy si nedovedete představit, kolik vy máte času. Žádný stres.

Jiří: Čas který neexistuje...

Ivanka: Ano ano, který neexistuje. On existuje pouze ve hmotě, protože v té hmotě se potřebujete orientovat, takže on má jiný význam, než ve skutečnosti tenhle časový úsek má mít. Ale s tímhle si hlavu nedělejte.

V tomhle životě, který máte dneska na sebe oblečený, stihnete naprosto všechno, co máte. To je jasné.

A teď další otázka...

Jiří: Dopis ještě pokračuje. Teď tady mám:

Koho považuješ za zlého člověka?

Ivanka: Nikoho. Ne ne, nikdo není špatný. Teď jsem ti vysvětlovala, že je to něco naprosto jiného. Ano, každý je jaký je. Jsem jaká jsem. Zkuste si představit: tělo člověka je vlastně takový plášť, který v sobě má všechny reakce, útočící v tom životě, protože je ovládaný realitou hmoty. Je to role, kterou jste si oblékli. To znamená, že nikdo tady není špatný.

Vysvětlovala jsem vám, že svět je poznatelný a rozděluje se na dobro a zlo, což je velikou iluzí. Je iluzí proto, aby vás tahle informace držela v té dualitě, abyste si mysleli, že dobro a zlo existuje. Když uvidíte někoho, koho považujete vy za dobrého, tak může existovat mnoho lidí, kteří toho člověka nebudou podle svých měřítek považovat za dobrého. A obráceně. To znamená, že to není jenom v tom, že člověk je jaký je, podle těch měřítek těch jednotlivých lidských těl. Jedná se o naprosto něco jiného. Vy ve svém životě máte nastaveno setkání s mnoha lidmi, kteří tam mají být a další ne. Přesto tady jste i ze zbytkem světa, který třeba nikdy nepotkáte, protože ve vašem osudu nemají být. Ale ty, co potkáte, máte ze začátku rozdělené na dobré a špatné. Ale každý není úplně dobrý nebo úplně špatný. Má tam mnoho vlastností, které nejsou třeba plusové, jsou minusové, to je jedno, ale vy se z nich máte učit, protože svět je poznatelný.

To znamená, že když vidím člověka, který bude dobrý, mám si říct: „Hmmm, chtěl bych dělat věci jako tenhle člověk!“

A ten, kdo tam bude znázorňovat někoho hodně negativního, pro toho to samé: „To, co dělá ten člověk, takový bych nechtěl nikdy být! A proto mu děkuji, že mi to ukazuje.“

Tohle je vymanění se z duality. Teprve, když tohle dokážete, může se rozjet váš poslední díl cesty do cíle, do sjednocení vašeho Ducha. A k tomu vám tedy přeji hodně úspěchů. Já si myslím, že už všichni k tomu máte hodně blízko.

Jiří: Sice netuším, kolik máme času, ale my už nemáme žádný. Je tu Iva Lamková, která se chce chopit, něčeho, chceš mikrofon?

Iva Lamková: Já bych vám jenom chtěla moc poděkovat, že jste to vydrželi až do konce, a že Ivanka i Jurka vydrželi také, a že jsme to tady spolu všechno zvládli. Úplně velikánský dík Danečkovi, protože bez něho bychom nic neslyšeli. /Potlesk/

A chtěli bychom předat našim milým nějaký dárečky jako poděkování.

A já vám přeji krásný zbytek dne, krásné Vánoce, užijte si to. Hlavně klid, pohodu a spokojenost vám přeji. Mějte se krásně! Hezký večer. /Potlesk/